

ПЕТ КОРАКА ДО ТВОРЦА

*Зашто ми је, уосталом,
Бог потребан?
Ја стварно нисам тако лош...*

ПРВИ КОРАК

Нико није био сувише изненађен што свадбена свечаност није почела на време. Постоји нешто што венчањима и свадбама даје право да могу да почну касније. Можда због тога што много људи треба за њих да се припреми.

Овом приликом невестине пратиље већ су се сакупиле на одређеном месту. Узбуђено су проверавале да ли је све спремно и стално погледале на сат запиткујући: »Је ли младожења стигао?«

»Није. Али, доћи ће!«

»Питам се шта га је задржало?«

»То се не може претпоставити, али сигурно знам да ће доћи.«

Међутим, он није долазио, није се појављивао; оне су и даље чекале.

Хаљине сваке пратиље биле су беспрекорно дотеране. Сваки детаљ био је на свом месту. Коса зачешљана и уредна. Носиле су своје светле жишке и сваког трена очекивале да се придруже свадбеној поворци. Жељно су чекале да младожења стигне и да свадбена свечаност отпочне. Али, он још увек није долазио.

Како су пролазили минути, а затим и сати, девојке су постајале неспокојне, а затим и уморне. Једна за другом пажљиво су одлагале своје жишке у страну и тражиле неко удобно место где ће сести док буду чекале. Вече је било тихо, а дан испуњен великим пословима. Коначно је свих десет невестиних пратиља заспало. А то није ни било чудно — била је скоро поноћ: младожења се још није појавио.

У поноћ зачуо се узвик: »Ево га, долази!« Одмах су све девојке устале. Ужурбале су се због последњих припрема. Са страхом у очима запазиле су да им жишци горе врло слабо. Уља је скоро нестало, а пламен само што се није угасио. Њих пет пожуриле су да поново напуне своје жишке, али других пет нису имале резервног уља. Оне се нису припремиле за тако дуго чекање. Па иако су пазиле, њихове светиљке су се треперећи угасиле.

»Имаш ли за мене резервног уља?« питање се понављало, али нико није имао резерве. Младожења се појавио, дошло је време да свадбена свечаност почне, и пет пратиља, које су имале уља, придружиле су се поворци. А других пет, чији су се жишци угасили, пожуриле су да негде купе или позајме уља које им је недостајало.

Несташица уља

Поноћ је већ прошла и мада су девојке пре-тражиле читав град, нису нигде могле да нађу уља. На крају су се вратиле до места свечаности.

»Пропустиле смо свечану поворку и обред«, рекле су. »Али, можда бар можемо бити на слављу.«

Кад су стигле, врата су већ била затворена. Мogle су да чују тонове музике и радости. Заку-цале су, и затим поново куцале. На крају, сам младожења је отворио врата.

»Пусти нас да уђемо«, молиле су га плачним гласом. »Ми треба да будемо на свадби!«

Младожења је пажљиво посматрао девојке пред собом. Више су личиле на неке скитнице него на младине пратиље. Хаљине су им биле поцепане и прљаве. Није их препознао. Одмахнуо је у неверици главом и рекао: »Чак вас ни не познајем!« Затворио је врата. Оне нису имале приступа на свадбену свечаност.

»Чак вас ни не познајем«

Христ је први испричао ово упоређење о свадбеној свечаности. Можете га прочитати у својој Библији, у 25 поглављу Јеванђеља по Матеју. Желео је да увери своје слушаоце колико је важно да лично познају Бога. Управо због тога што није познавао пет девојака, младожења им није дозволио да уђу у дворану у којој се одржавала гозба.

Иста истина се објашњава и у Матеју 7,21-23. Христ је испричао догађај о људима који су дошли у последњи дан тврдећи да су Његови следбеници. Међутим, морали су да буду истерани. Наведен је и разлог: »Никад вас нисам знао.«

Познавање Бога је суштина хришћанства, ре-лигије и вечног живота. Библија каже: »А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Христа Христа.« (Јован 17,3)

У свету постоје противречне замисли о томе какав је Бог. Једни кажу да је осветаљубив, љут и самовољан. Други Га представљају као благог Деда Мраза чији је првенствени циљ да испуњава жеље свом народу. Неки опет држе да је веома попустљив и не жели да повреди ничија осећања. У Светом писму нам је откривено да је Бог љубав. Али нам је исто тако проговорено и о Његовој љутњи, гневу и казнама. Осигуравајућа друштва сврставају природне непогоде у »дејство Више силе«. Људи који пате често постављају питање: »Зашто је Бог ово послао на мене?« Свештеници говоре о Божјој љубави, милости и стрпљењу, с једне стране, и о Његовим жестоцим судовима, с друге. А они који слушају се ишчуђавају.

Циљ ове књиге је да вам помогне да сами за себе откријете какав је у ствари Бог. Написана је да вам покаже како можете да упознате Онога са којим познанство значи поседовање вечног живо-га. Лична заједница са Богом је Божји циљ за свакога од нас. Он чезне да постане наш пријатељ. Данас нам каже: »Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.« (Јеремија 31,3) Он чека да одговоримо на Његову љубав и да ступимо у заједницу са Њим.

Међутим, да бисмо то учинили, морамо сами за себе да сазнамо какав је у ствари Бог.

Како се Бог открива?

Један од начина за упознавање Бога јесте истраживање Божјих откривења у природи. Давид је говорио о томе у Псалму 19,1: »Небеса казују славу Божју, и дела руку његових гласи свод небески.« Псалом 77,19 каже: »По мору бејаше пут твој, и стазе твоје по великој води.« У Псалму 104,24 читамо: »Како је много дела твојих, Господе! Све си премудро створио; пуна је земља блага твојега.«

Бога можемо видети у природи. Он је делими-чно насликан руменилом залазећег Сунца по лет-њем небу и лаким летом ласте. Њега се сећамо док посматрамо планине са чијих врхова беласа снег, травнате падине посуте цвећем или неочеки-ване цветове пустиње. Из природе можемо да научимо понешто о Божјој љубави.

Откривење Бога у природи је важно. Бог је чак одвојио један дан у седмици да нас подсећа на своју стваралачку силу. Можете читати о томе у 2. Мојсијевој књизи у 20. поглављу. Заповест је дата да подсећа на седми дан, а затим је у 11. стиху дат разлог за заповест: »Јер је за шест дана створио Господ небо и земљу, море и што је год у њима; а у седми дан почину; зато је благословио Господ дан одмора и посветио га.«

Призори из природе нас не подсећају само на Божју љубав и бригу за сва Његова створења, већ и на чињеницу да је Он Створитељ. Ми смо само створења. Седми дан био је дат као успомена на стварање. Успомена није била уведена после пада човека у грех. Она је била потребна да нас подсећа на природу човека — не само на грешну природу човека, већ на зависну природу човека као створења. Због тога нарочити дан службе Богу није ограничен на неко одређено време или народ. Божји однос према Његовим створењима и Њего-ва стална брига за њих говоре о Његовој љубави.

Али цвеће вене...

Природа, међутим, има и своју тамнију страну. Цвеће вене. Дражесно пегаво лане убијају и рас-тржу вукови. Дубоки зимски снег значи лагано умирање од глади за многе дивље животиње. Где је онда Божја љубав? Чак и у најлепшим и најмирнијим призорима, ако их пажљивије посматрамо, можемо видети знаке смрти и распадања. Упркос доказима који још увек постоје, и који нас подсећају на великог Бога Створитеља, постоје на све стране и докази о последицама греха. Природа може и заиста нам преставља Бога — али само непотпуно и несавршено!

Људска љубав открива Божју љубав

Бог се открива посредством веза људске љу-бави. Можемо видети Његову слику у лику мајке која у свом наручју грли своје заспало чедо. Његово старање можемо препознати код оца који свог малог сина носи на раменима. Можемо Га видети у лику учитеља или душебрижника који одвајају нарочито време да саслушају друге. Божја непрестана чежња за нама показује се сликом мајке која плаче приликом извршења смртне казне над окорелим криминалцем — који је поред свега и њен син. Божја љубав огледа се у дружењу и бризи блиских пријатеља и свих оних који се воле. Библија говори о овом откривењу Божје љу-бави. »Како отац жали синове, тако Господ жали оне који га се боје.« (Псалам 103,13) »Може ли жена заборавити пород свој да се не смилује на чедо утробе своје?« (Исаија 49,15) »Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје.« (Јован 15,13)

Међутим, шта можемо рећи о деци коју туку, занемареним малишанима, порушеним домовима, раскинутим пријатељствима и сломљеним срцима? Како Божја љубав може да се открије кроз њих? Чак нас и Писмо подсећа на границе људске љубави

у поређењу са Божанском љубављу. У Исаија 49,15. наставља се одговор на питање »Може ли жена заборавити пород свој?« и каже: »Да, може га заборавити.« Људска љубав може да представља Божју љубав — али само несавршено.

Библија открива Бога

Бог се открива у својој Речи, Библији. Каже нам се да је Он спор на гнев и обилан милосрђем. (Јона 4,2) Каже нам се да му је мила милост. (Михеј 7,18) Каже нам се да је Бог љубав. (1. Јованова 4,8) Али, да ли сте икад читали Библију и нашли се у недоумици? Да ли сте се икад чудили Богу Старога Завета? Да ли сте икад разбијали главу размишљањем о судовима, громовима и претњама које је Бог упућивао Израљцима?

Чак и у Библији је могуће, због нашег ограни-ченог разумевања, наићи на потпуно несхватање Бога, Његовог карактера и поимања какав је Он у суштини. Како је лако стећи погрешну представу о Богу ако само површно посматрамо!

Христ открива какав је Бог

Чак су и Христови ученици имали погрешне представе о Богу. Па ипак, желели су да Га упознају. Можете да читате о томе у Јеванђељу по Јовану 14. Филип је упитао: »Зашто нам не покажеш Оца? Желели бисмо да Га видимо!«

Један студент ми је једном казао: »Христ ми се свиђа, али Бог не.«

»Зашто?«

»Зато што је Христ добар, а Бог је строг и пун гнева.«

Да ли је ово права слика? Је ли Христ онај који воли, а Бог онај који је строг, оштар и не прашта?

Како је Христ одговорио на Филипову молбу да види Бога? Рекао је: »Све ово време сам са вама и ти ме још не познајеш? Ако си видео мене, видео си Оца. Ја сам у Оцу и Он је у мени. Речи и дела која ја чиним речи су и дела мог Оца, јер Он живи у мени.«

Христов задатак био је да дође на свет који је имао потпуно погрешну представу о Богу и покаже људима какав је у ствари Отац, какав је одувек био и какав ће увек бити. Најбољи начин за упознавање Бога јесте упознавање Христа. Христов живот и смрт пружају нам најјаснију слику коју можемо пронаћи о томе какав је Бог. Он је рекао: »Кад бисте мене знали, знали бисте и Оца мојега«. (види: Јован 14,7)

»Један човек имађаше смокву...«

У Лука 13. Христ је испричао причу да би објаснио Божји карактер и Његову љубав. Прича почиње 6. стихом: »Каза им пак ову причу: један човек имађаше смокву усађену у своме винограду, и дође да тражи рода на њој, и не нађе. Онда рече виноградару: ево трећа година како долазим и тражим рода на овој смокви, и не налазим; посеци је дакле, зашто земљи да смета? А он одговарајући рече му: господару! остави је и за ову годину док окопам око ње и обаспем гнојем; па да ако роди; ако ли не, посећи ћеш је на годину.«

Ко учествује у овом разговору? На први поглед може се лако закључити да Бог, као власник винограда, разговара са Христом, виноградаром. И да Бог каже: »Посеци је.« Као да Христ долази да спасе и чини све са своје стране да умири Бога, да

умоли Бога да има бар мало милости. Уопште није тако. Погледајте поново причу. Ако »Бог беше у Христу, и свет помири са собом«, (2. Коринћанима 5,19) и Бог Отац је једнако заинтересован за наше

спасење. Тако је оно што сагледавамо у овој причи приказ две особине и Оца и Сина, а исто тако и Светога Духа.

Видимо две стране Божјег карактера — Његову правду и Његову милост. Не преклиње Христ Бога да се стиша. Бог, у три Личности небеске Породице, тражи склад између правде и милости. Правда је неизбежни део Божјег карактера — и можемо бити захвални за то, зар не? Милост је исто тако изричито део Његовог карактера. И за њу можемо бити захвални.

Христ је јасно рекао, док је био на Земљи, да је дошао »не да погуби душе човечије него да сачува.« (Лука 9,56) А у Јован 3,16.17. читамо: »Јер Богу тако омиле свет да је и сина својега јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни. Јер Бог не посла сина својега на свет да суди свету, него да се свет спасе кроза њ.« На неки начин у Божјем срцу Његова милост једнака је Његовој правди, јер видимо крст како се уздиже на усамљеном брдашцу. Иако Божја милост ни на који начин не уклања Његову правду, захваљујући крсту ми видимо како и правда и милост имају удела у дивном плану спасења. И из године у годину, из столећа у столеће, непрестано слушамо речи: »Оставите непокајане грешнике! Оставите их још ове године! Оставите их да још мало радим са њима, да још једном уложим сав свој напор да их придобијем!« И Бог покушава увек изнова да нас освоји својом љубављу.

Видите љубав Божју

Јован, љубљени ученик, остао је на крају скоро потпуно без речи покушавајући да опише велику Божју љубав. Све што је могао да учини било је да нас позове да је сами посматрамо: »Видите какву нам је љубав дао отац.« (1. Јованова 3,1)

Како можемо гледати Божју љубав? Посматрајући Христа. Божју љубав можемо видети кад се упознамо са Христом, кад проучавамо Христов живот и размишљамо о Христовим учењима. Зато што је Христ Бог, Јован 1,1.2. каже: »Пре него што је ишта постојало, постојао је Христос са Богом. Он одувек живи и сам је Бог.«

Једном док сам држао предавање у разреду, разговарали смо о Божјој љубави. Један студент је подигао руку и упитао: »Ако је Бог толико волео свет, зашто Он сам није дошао да умре? Зашто је послао свог Сина?«

Један други студент, који је очигледно већ био отац, одговорио је: »Ако имаш сина кога волиш, много је лакше да сам патиш него да гледаш како твој син пати.«

Захвалан сам данас за Бога који нас је толико љубио да је послао свој највећи дар у свом Сину да открије Његов прави карактер. Захваљујем за Христа који је био вољан да дође и дарује свој живот у откуп за многе. Радосна је вест да срце Бога Оца куца истом љубављу према нама коју је Његов Син, Христ, открио у свом животу овде на Земљи. Можемо данас да се радујемо за откривење Божје љубави које је дато у природи, у људској љубави и у Божјој речи. И можемо такође да искористимо изванредну прилику да упознамо Бога проучавајући Христов живот и учење, у којима се Божја љубав може најјасније схватити.

Зашто уопште треба да познајем Бога?

Нико од нас неће одвојити време, нити уложи-ти напор да се упозна и спријатељи са Богом, уколико не схвати да му је то потребно. Сам је Христ то казао у Матеј 9,12.13: »Не требају здрави лекара него болесни... Ја нисам дошао да зовем праведнике но грешнике на покајање.« Нико неће стварно бити захвалан Христу што куца на вратима његовог срца, нити ће отворити врата пуштајући Га унутра, ако најпре не схвати своју велику потребу за пријатељством и заједницом с Њиме. Нико се неће упознати лично са Богом уколико најпре не схвати своју потребу за том заједницом.

Зашто нам је уопште Бог потребан? То је значајно питање. Могли бисмо приступити одговарању на то питање са световне тачке гледишта, на основу логике и разума, док почињемо да назиремо одговор.

Пре неколико година похађао сам у току лета државни колеџ у Сан Франциску. 95% студената са којима сам се тамо дружио веровало је да је овај живот овде и сада све што имамо. Изгледа да је паметно веровати да сав свој живот живимо на овој планети, да проживимо седамдесетак година и умиремо, и онда смо мртви веома дуго — или заувек.

Искрено речено нисам био сувише импресио-ниран њиховим избором! Ствар није у томе што треба изабрати између вечног живота на небу и вечног живота на неком месту сталне забаве. Био би то у ствари избор између вечног живота на небу и немања било каквог живота! То на основу »логике и разума«, такозвано просвећено веровање, не би имало много шта да ми понуди. Размотримо га још подробније.

Претпоставимо да нисте хришћанин и да, као хришћанин, дођем к вама и признам педесет процената

могућности да сте у праву; нема ничега после живота овде и сада, јер кад умрете то је било све. Али, одмах и ви морате мени признати педесет посто могућности да сам ја у праву; да је небо стварно место и да је Бог стварно биће. Зар то не би била правична нагодба? Уосталом, упркос томе што ја не могу да докажем да постоји Бог или небо у лабораторијској епрувети, ни ви не можете да докажете да Он не постоји, зар не? Мораћемо да се сложимо да ниједан од нас не може да докаже свој став.

Тако смо на самом почетку равноправни и руковаћемо се у знак договора. Ја ћу вама дати педесет процената могућности да сте у праву, ако и ви мени дате исти проценат могућности да сам ја у праву.

Рецимо да ћемо на Земљи проживети својих седамдесет година. А кад дођемо до краја, откри-вамо рецимо да сте ви били у праву — нема никакве вечности. И ви и ја смо умрли и сахрањени смо у истој земљи. Ја на овај начин нисам изгубио ништа.

Међутим, претпоставимо да при крају својих седамдесетак година, једнога дана погледамо пре-ма небу и угледамо на истоку мали облак. Он постаје све већи и убрзо се цело небо испуњава небеским бићима. Испоставља се да **постоји** живот после овог живота. Бог је стваран, анђели су стварни и небо је стварно. Христ поново долази. Шта ћете тада чинити ако сте то стално одбацивали? Ви ћете изгубити све, јер шта је живот на Земљи у поређењу са вечношћу?

Дечји избор

Био сам једном позван да се обратим одељењу деце која су полазила у први разред. То је била велика част. Сва деца су ушла у школу марширајући и носећи огртаче које су им мајке код куће сашиле, са картонским капама и кићанкама; а требало је да покушам да им кажем нешто прикладно!

Схватио сам да морам да их укључим у свој говор, јер иначе нећу моћи да задржим њихову пажњу, па сам пред њих поставио проблем: »Ре-цимо да у својој левој руци држим новчанице у износу од милион долара које ћете моћи да потрошите тек када напуните 21 годину. А у својој десној руци држим један долар који можете доби-ти одмах. Шта бисте изабрали?«

Могао сам да видим како кроз њихове мисли пролазе слике слаткиша, сладоледа и жвакаћих гума. Зато сам покушао да утичем на њих, на основу њиховог широког образовања и чињенице да су сада пошли у школу, да пажљиво размотре овај сложени проблем. Бојао сам се за шта се могу одлучити, па сам тренутак њихове одлуке одлагао што сам дуже могао. Кад сам коначно затражио да ми кажу шта су одлучили, сви су изабрали исто: долар! А ја сам по њиховим задовољним лицима могао да погодим колико су били сигурни да ћу бити одушевљен њиховим пажљивим размишља-њем!

Да ли се тај проблем завршава са забавиштем? Не, цео свет може да се упеча на исто. Нас називају новом генерацијом. И све док не схватимо потребу за нечим ван онога што видимо овде и сада и даље ћемо правити исти избор као ови ђаци-прваци.

Једнога дана мој отац је дошао к мени и рекао: »Сине, имам један предлог који желим да ти изнесем. Желим да ти поклоним милион долара.«

Одмах сам се насмејао! Знао сам доста добро стање рачуна који је имао у банци!

Међутим, био је и даље упоран. »Замислимо да сам милионер и да ћу ти дати милион долара. Да ли си заинтересован?«

»Наравно!«

Наставио је: »Постоје два услова. Пре свега, мораш да пристанеш да потрошиш читав милион за једну годину.«

Па добро, више бих волео да ми то задовољство траје дуже, али боље милион потрошен у једној години него да га уопште нема.

»Други услов је да на крају године завршиш свој живот у гасној комори.« А ја сам казао: »Молим?«

Он је рекао: »На крају године мораш умрети. Нема другог излаза. Нећеш моћи да употребиш новац да побегнеш на неко тропско острво. Сасвим је сигурно да ћеш умрети на крају године. Да ли те још увек занима моја понуда?«

Рекао сам: »Не долази у обзир!« »Зашто не?«

»Зато што бих провео годину дана размишљајући о гасној комори. А то би било довољно да ми поквари свако задовољство целе те године.«

Испробао сам овакво резонување на многима од тада и одговор је обично исти. Није баш добар посао уложити једну годину, па чак и фантастичну годину, за читав живот.

Поука приче!

Тада је мој отац наступио са моралном поуком коју бисте могли очекивати да ће професор изнети свом професорском детету! »Сада зами-сли да сам ја ђаво и да ти нудим нешто слично. Кажем ти: 'Ево, имаш седамдесет година, па ради шта ти је год драго! Нема правила, нема прописа. Можеш да радиш шта год

хоћеш, да идеш куда год хоћеш. Нема забрана, морала, ограничења. Забављај се! Проживи срећно! Али на крају тих седамдесет година мораћеш да завршиш са мном у огњеном језеру!«

И мој тата је рекао: »Јеси ли заинтересован?«

Хиљаде људи прихватале су ову понуду сма-трајући да чине веома мудар избор.

Већина од нас спремна је да прихвати закључак да би било глупо одлучити се за једну годину кад вам на располагању стоји седамдесет. Али шта да онда кажемо о одлуци за једну годину ако бисте могли да имате вечност? Лудо је, чак и на основу логике и здравог разума, одбацити Божју понуду за вечни живот. Међутим, хиљаде су је одбациле и одбациће је. Хиљаде ће се одлучити за пролазна задовољства и изгубити вечност.

Шкорпија и жаба

Једна шкорпија желела је да пређе реку. Пошто није знала да плива, замолила је жабу да је пренесе на другу обалу.

Жаба је одбила. »Знам шта ћеш ти да урадиш,« казала је жаба. »Убошћеш ме и ја ћу потонути на дно и удавити се.«

»Не бих то никад урадила,« тврдила је шкорпија. »Кад бих то урадила, удавила бих се исто као и ти.«

Тако је успела да убеди жабу, па су кренуле. И стварно, на пола пута преко реке, шкорпија је убола жабу.

Док су тонуле ка дну, жаба је тужно упитала: »Зашто си то учинила? Сада ћемо обе угинути.«

А шкорпија је рекла: »Опрости, али нисам могла да одолим. То ми је у природи.«

Човекова природа

Због своје природе људи и даље неразумно бирају одбијајући вечност због онога што могу имати овде и сада. Чак и многи паметни и добри људи завршавају одбијањем Божје понуде за живот и одлучују се за живот на Земљи као за све што имају. Ми смо потпуни робови своје природе исто као и шкорпија из приче.

Пошто смо рођени у овом свету греха, рођени смо грешни по природи. И, уколико се не умеша чудотворна Божја сила, никаква моћ логике и разума нам неће помоћи да прихватимо Божју понуду вечног живота.

Знамо да је смрт још од Адама дошла на читаво човечанство. »Зато као што кроз једног човека дође на свет грех, и кроз грех смрт, и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагрешише.« (Римљанима 5,12) Смрт је плата за грех. (6,23) Међутим, бебе умиру пре него што им се пружи прилика да »сагреше«. Тако знамо да су сви од Адама па до данас били грешни, без обзира да ли су икада сагрешили или не. Могли бисмо да наведемо бројне текстове из Писма који говоре о овоме, али да ли је то уопште потребно? Смрт говори сама за себе.

Постоји још јачи библијски доказ да смо рођени грешни. То је чињеница да нико не може видети царство Божје уколико се наново не роди. (Јован 3,3) Ако је то тачно, тада мора да нешто није у реду са нашим првим рођењем. Па, шта то није у реду са нашим првим рођењем? Овде можемо да се вратимо на Августина, утамељивача класичне доктрине о пра-греху. Било је доста полемике о Августиновој доктрини. Он је у основи учио да се ми рађамо као грешници и да смо одговорни за грех од рођења. Што значи да би његова доктрина требало да добије етикету доктрине о пракривици.

Можда ћете имати проблема са Августиновом доктрином о пракривици, али постоји оправдана библијска доктрина о пра-греху. Она се налази у историјској Аугсбуршкој формулацији вере (1555. г) која каже да се рађамо одвојени од Бога. Ту је права суштина. Али, каже се даље, иако се рађамо одвојени од Бога, нисмо за то одговорни. Према томе, није потребно вршити неки обред над новорођенчетом или за новорођенче да би било спасе-но, јер се оно не сматра одговорним за своје рођење на овом свету греха. Нико се не сматра одговорним за своје рођење на овом свету греха док му се не пружи прилика да својим разумом схвати проблем, док не увиди своје стање и не схвати шта може да учини да би се оно променило. Од тог тренутка почиње његова одговорност.

То је библијски појам о пра-греху и ја сам Богу захвалан за њега. Девето и петнаесто поглавље Јовановог Јеванђеља говоре о томе, Јаков 5. говори о томе и Римљанима (првих неколико поглавља) говоре о томе. Бог нас никада није сматрао одговорнима због тога што смо се родили на свету греха. И то је радосна вест!

Али наше срце је зло и ми га не можемо променити

Кад говоримо о прагреху, не желимо да кажемо да грех прелази са једног на друго људско биће посредством гена и хромозома. Нема довољно доказа да бисмо у то поверовали. Не, људи се рађају

одвојени од Бога. Практична последица тога јесте да се човек рађа себичан, а та себичност је корен свих греха који ће потом уследити. (Римља-нима 8,7) Ми се рађамо као безнадежно себични. И мада многи људи не могу да замисле како може бити да је новорођенче грешно, мало је оних који добро не схватају да је новорођенче себично!

Тако долазимо до двослојне дефиниције греха — грех, именица у једнини и греси, множина. Грех, једнина, представља било који живот одвојености од Бога. А греси, множина, су рђава дела која неко чини због живота своје одвојености од Бога.

Грех, једнина, значи живљење живота у одвојености од Бога и уопште није важно колико тај живот може бити добар. Има много људи који живе добрим, моралним животом одвојени од Бога. Али, они живе у греху. Без обзира да ли икада чине нешто рђаво, они живе у греху. Њихов добар живот је грех. Можете ли са тим да се сложите? Римљанима 14,23 то објашњава овако: »Шта год није по вери грех је.« И шта год чиним, а што није учињено путем односа вере са Христом Христом, јесте грех — чак и кошење удовичиног травњака. Јер ако сам себичан зато што живим животом одвојености од Бога, тада могу покосити удовичин травњак само из себичних разлога. Могуће је чинити низ добрих дела због лоших разлога.

Које су то себичне побуде које могу да ме подстакну да покосим удовичин травњак? Па, можда ускоро идем на одмор, па се надам да ће ми она хранити пса док сам на путу. Можда се надам да ће ме видети суседи док косим удовичин травњак, па ћу тако међу њима стећи добар углед. Или сам можда починио неки страشان грех, па покушавам да се за њега искупим. Или сам можда чуо да је већ једном ногом у гробу, па се надам да ће ме се сетити у свом тестаменту. Разлози за кошење удовичиног травњака могу бити разнолики; можда неке од њих чак не бих могао ни да препознам. Али, ствар је у томе да било ко, ко живи животом одвојености од Христа, може да чини која му год драго добра дела из лоших, себичних разлога.

Грешно стање људи је узрок који производи грешна дела, без обзира да ли се та дела сматрају добрим или лошим. Човек грешни зато што јесте грешан. Он није грешан због тога што грешни. Запамимо поново да је кључна појединост код греха одвојеност од Бога. Не морате грешити да бисте били грешни; све што је потребно да се догоди јесте да будете рођени.

Ако покушамо да све ово изразимо у облику једначине, могли бисмо да кажемо да Човечанство = Грех, а Праведност = Христ. Христ је једини који на овом свету није рођен грешан, који није рођен одвојен од Бога. Христ је једини који је икада рођен праведан. Из овог приказа је јасно да је једина могућност за праведност, што се човека тиче, да буде Човечанство + Христ = Праведност. Човечанство без Христа још увек је грешно.

Кључна разлика између греха и праведности јесте у чиње-ници да ли је или није Христ у животу.

Разговарали смо о томе у учионици једнога дана, кад је један студент у последњем реду извадио свој џепни рачунар и казао: »Само трену-так! Ви кажете да је Христ = Праведност. Затим кажете да је Човечанство + Христ = Праведност. Ако је то тачно, онда је Човечанство = Нула!«

И затим је направио забринути израз лица, као да сам управо учинио неправду људском роду! Шта мислимо кад кажемо да је Човечанство = Нула?

Немоћни, али не и безвредни

Човечанство је једнако нули што се тиче праведности. Шта каже Библија? »Сва наша прав-да (је) као нечиста хаљина.« (Исаија 64,6) Али, то не значи да човечанство не вреди ништа у погледу своје вредности. Постоји огромна разлика између немоћи да се чини правда и безвредности. Наша вредност је доказана тиме што је Христ дошао на овај мали свет, малу мрљу у свемиру, да спасе човечанство од греха. То нам говори о огромној вредности људске душе.

Чуо сам да је једном неко рекао: кад бисмо могли да узмемо огромну вагу и ставимо на једну њену страну читав наш свет, са тежином од 6 секстиљона тона, и једно људско биће, малу бебу, на другу, људско биће би превагнуло. То је добра слика како Небо посматра човека и колика је вредност људске душе. Зато не треба да идемо оборене главе; можемо стајати усправно, због вредности коју смо добили од Христа Христа. Али, ми смо још увек немоћни да чинимо правду. Да ли увиђате разлику између немоћи и безвредности?

Незаинтересованост за духовне ствари

Не само што смо немоћни да чинимо правду одвојени од Христа, већ имамо још већи проблем који се јавља због тога што смо рођени одвојени од Бога. То јест, нисмо заинтересовани за духовне ствари. Не налазимо никакву радост у заједници са Богом. Она нам је, у ствари, мрска. Један од највећих доказа да неко није наново рођен — да још увек живи одвојен од Бога — јесте недостатак занимања за духовне ствари.

Имао сам пријатеља који је једном говорио о човеку за кога се могло закључити да је грешком доспео на небо. Неко је стигао мало касније и није чуо читаво предавање. Овај је после тога ширио гласине како је предавач казао да је могуће да људи грешком доспеју на небо. Но, није то била суштина предавања. Он је покушао да прикаже како би изгледало када би се грешник, који није наново рођен, који не налази радост у светости, нити у заједници са Богом, који не налази радост у несебичној служби за друге, нашао на небу. Како би се јадно тај човек тамо осећао! Да ли сте икада размишљали да је доказ Божје љубави и то што неће допустити да се они који одбијају спасење нађу на небу? То би за њих било место мучења. Само када се неко наново роди налази радост у духовним стварима.

Човечанству је потребан Спаситељ

Ако је суштина греха живљење животом од-војености од Бога, на шта би онда првенствено требало да се усредсредимо? Да ли би требало да свој напор и пажњу усмеримо на добро или зло које чинимо, или би требало да их усмеримо ка односу јединства и пријатељства са Спаситељем, Господом Христом Христом?

Ако се сви на свету, осим Христа, рађају грешни (Римљанима 3,23), свима на овом свету потребан је Спаситељ да би били спасени. (Дела 4,12) Христ, наш Спаситељ, обезбедио је спасење на крсту којим је сломљена сила греха. Кад грешник при-хвата то велико спасење, он се наново рађа, и том приликом се збива највећа замена која је икад постојала.

Претпоставимо да постоји могућност да заме-ните своју хемијску оловку за нов аутомобил. Ако би постојао неко ко има аутомобил и желео би да се мења са мном, онда би морао бити или глуп или би ме стварно много волео кад би на то пристао. Једно од то двоје. То би била славна замена, зар не?

Библија говори о највећој замени која се икад збила у 2. Коринћанима 5,21: »Јер онога (тј. Христа) који не знадијаше греха нас ради (Бог) учини грехом, да ми будемо правда Божја у њему.«

Да ли бисте желели да Христ, раширених руку и с пријатељским осмехом, дође к вама данас и понуди вам да замени сву своју праведност за све ваше грехе? Истина је да је то управо оно што нам Он нуди. Па ипак, у тој највећој замени која се икад на свету збила, на први поглед изгледа да ће неко на крају изгубити. То је отприлике као замена аутомобила за хемијску оловку; осим што ту нема уопште чак ни хемијске оловке! Све што имамо да заменимо за Његову праведност су прљаве хаљине, како Исаија назива сву нашу праведност. (Исаија 64,6) Можемо закључити само једно — или је Онај који нам нуди ову замену веома неразборит или стварно мора да нас много воли.

Није ствар у томе шта чините, већ кога познајете

У Ефесцима 2,8. и 9. налазимо значајне речи: »Јер сте благодаћу спасени кроз веру; и то није од вас, дар је Божји. Не од дела, да се нико не похвали.« Павле понавља оно што је закључио у Римљанима 3,20: »Јер се делима закона ниједно тело неће оправдати.« Другим речима, спасење није засновано на ономе што чините, већ на томе кога познајете. И нико неће увидети стварну потребу да познаје Бога — и према томе неће схватити потребу да одвоји време за то познанство — све док не схвати да је спасење засновано на односу, а не на понашању.

Ако се надате спасењу, а не видите никакву потребу за познавањем Бога, и не сматрате да је време проведено са Богом важно, сигурно још увек верујете да је спасење засновано на понашању. Без обзира шта ће вам неко рећи о свом веровању, ако је чврсто уверен да су спасење и хришћанство засновани на односу са Христом, тај однос ће у његовом животу добити најважније и највеће право првенства. Свако ко не тражи спасење путем заједнице са Богом и кроз лично познавање Бога, остаће легалиста који покушава да задобије небо својим сопственим делима.

Познавање Бога је крајњи резултат

Кад схватимо да смо по природи грешни и шта је то што као почетак проузрокује све остале грехе, можемо боље да разумемо потребу за познавањем Бога. Праведност није никада нека важна суштина сама по себи. **Она** се јавља само у заједници с Њиме.

Постоји још један разлог због којег је позна-вање Бога важно. Оно је важно ради **Бога**. Поми-слите на сав бол и тугу који су се уселили у **Његово** срце кроз векове, због тога што је грешни човек одлучио да се запути сопственим путем.

Кад стварно некога волите, више од ичег на свету желите да вас и он воли. Бог заиста **јесте** љубав и Он нас заиста много воли, као што се могло видети из Његове понуде да замени све наше грехе за сву своју праведност. То је фантастична понуда за нас — али шта она представља Њему? Да ли на крају Он бива преварен у овој највеличанственијој замени која се икад збила? Да бисмо одговорили, желео бих да обришемо прашину са једног старог истинитог догађаја који ће нам објаснити суштину. То је прича о

старом Цоу. Стари Цо био је роб у близини ушћа реке Мисисипи. Једнога дана нашао се на лицитацији робова, на истом оном месту на коме је касније стајао и Абрахам Линколн, кад је посматрајући како растанци покрећу потоке суза и сламање многих срца, рекао: »Ако икад будем имао прилику да ударим по овоме, ударићу свом својом снагом!« Цо је стајао тамо, сит многих растанака и суза. Решио је да више никада неће да ради. Али, био је ту на платформи за лицитацију. Они који су се за њега надметали почели су да извикују своје своте, а Цо је почео да мрмља, најпре шапатам, а потом све гласније: »Нећу да радим! Нећу да радим!« Кад су га чули, један по један људи су одустајали од лицитирања, осим једног човека који је продужио и платио повелику своту за роба који неће да ради.

Нови господар повео је Цоа до своје кочије и одвезао га до села на плантажама. На крају је сишао путељком поред језера. На обали језера налазила се лепа кућица са чистим завесама на прозорима, окружена цвећем. Цо није никада видео нешто такво.

»Овде ћу живети?« упитао је.

»Да.

»Али ја нећу да радим.«

»Цо, не мораш да радиш. Ја сам те откупио да бих те ослободио!«

(Најлепши део приче тек предстоји!)

Цо је пао на колена пред својим добротинитељем и рекао: »Господару, служићу вам до краја живота!«

Видите групу грешника. Они су робови греха, бола, смрти и зато кажу: »Нећемо да радимо — не можемо!« Јесте ли икад то покушавали? Јесте ли икада покушавали да творите дела праведности? То је немогуће. То не можете остварити.

Али Христ каже: »Не мораш да радиш. Откупио сам те својом сопственом крвљу да бих те ослободио. Само слободан човек може да одлучи коме ће служити..

Праведност произилази из сазнања шта је Бог учинио за нас. Она је спонтана.

Који су кораци на путу до Творца? Како могу знати где сам на том путу?

Како могу лично да се упознам са Творцем кога не могу да видим нити чујем?

ДРУГИ КОРАК

Био је то старац проређене седе косе, дубоких бора и дрхтавих руку некога ко је веп потрошио својих седамдесет година. Срео сам га само једном, али га нећу никада заборавити. Збило се то на старомодном летњем камповању, у главном шатору непосредно после предавања. Предавач је слушаоце подијелио у групе да би сви могли дискутовати. Овај човек нашао се у мојој групи. Устао је и са сузама у очима казао: »Дуго је Бог покушавао да ме задобије и на крају је успео.« Затим је сео.

Не сећам се шта су други говорили тога дана, али се још увек сећам њега. Како је величанствена и како трагична истина коју је изрекао. Како је дивно што је Бог коначно победио у борби за његов живот — али како је трагично што је он тако дуго чекао.

Хана Вајтол Смит (Hannah Whitall Smith) прича о човеку који је дошао Христу и износећи његово искуство каже да га је доживео тек пошто је коначно схватио шта је његов удео, а шта је Божји удео. Да, хришћани често расправљају о томе шта је човеков удео, а шта је Божји удео у долажењу Христу и у настављању хришћанског живота. Тако су човека упитали: »Шта је тачно био твој удео, а шта је био Божји удео?«

Он је одговорио: »Мој је удео био да бежим, а Божји да ме ухвати!«

Исус је рекао у Јован 6,44: »Нико не може доћи к мени ако га не довуче отац који ме посла.« Спасење зависи од Божје иницијативе, а не човекове. Јеремија 31,3 каже: »Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.« Божја милост обухвата сваког човека. Нема оних који су предодређени да буду спасени и оних који су предодређени за гориво ватре пакла. Бог све привлачи. А само они који се

упорно одупиру Неговој привлачној сили љубави неће доћи к Њему за спасење.

Међутим, у процесу привлачења Христу пос-тоје извесне степенице које прелазимо да бисмо дошли к Њему. Које су то степенице? Прво, постоји жеља за нечим бољим. Друго, следи сазнање о томе шта је то што је боље. Треће, следи осведочење да смо грешници. Четврто, поведени смо да схватимо своју немоћ да било шта учинимо поводом стања у коме се налазимо. И коначно, одустајемо — а то се назива у хришћанским круговима предањем. Одустајемо од помисли да ћемо икада бити кадри да спасемо сами себе и тада можемо доћи Христу управо онакви какви смо.

Размотримо детаљније ових пет степеница док покушавамо да схватимо процес кроз који свако пролази у току долажења Христу.

Жеља за нечим бољим

У четвртом поглављу Јеванђеља по Јовану налази се прича о жени која је дошла Исусу. Запазимо прве кораке које је предузела долазећи Њему.

Почећемо са стиховима 5 и 6: »Тако дође у град Самарјански који се зове Сихар, близу села које даде Јаков Јосифу сину својему. А онде беше извор Јаковљев; и Исус уморан од пута сеђаше на извору; а беше око шестог сахата« (или по нашем дванаест сати, у подне).

Овде имамо чудну загонетку. Исус је Створи-тељ и Бог. Он је Онај који је створио Сунце, многобројне звезде и сунчане системе. Створио је све што је створено. (погл. 1,3) А ипак је прихватио терет људске природе и био очигледно уморнији од својих ученика, јер су они отишли у Сихар да купе храну. Пошто је био сувише уморан да пође даље, сео је сам на ивицу бунара и чекао да се они врате. Можете ли Га замислити у том положају?

Настављамо догађај са 7. стихом из Јован 4: »Дође жена Самарјанка да захвати воде; рече јој Исус: дај ми да пијем.«

Овде видимо Учитеља на делу како привлачи душу себи. Не покушава да је накључка својом религијом. Уместо тога, Он тражи услугу од ње. Поверење рађа поверење.

»Рече му жена Самарјанка: како ти, Јеврејин будући, можеш искати од мене жене Самарјанке да пијеш? Јер се Јевреји не мешају са Самарјанима.«

»Одговори Исус и рече јој: да ти знаш дар Божји, и ко је тај који ти говори: дај ми да пијем, ти би искала у њега и дао би ти воду живу.«

»Рече му жена: Господе! ни захватити немаш чим, а студенац је дубок; одакле ћеш дакле узети воду живу? Еда ли си ти већи од нашега оца Јакова, који нам даде овај студенац, и он из њега пијаше и синови његови и стока његова?«

»Одговори Исус и рече јој: сваки који пије од ове воде опет ће ожеднети; а који пије од воде коју ћу му ја дати неће ожеднети до века; него вода што ћу му ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вечни.«

»Рече му жена: Господе! дај ми те воде да не жедним нити да долазим овамо на воду.«

»Рече јој Исус: иди зовни мужа својега, и дођи овамо.« »Одговори жена и рече му: немам мужа.«

»Рече јој Исус: добро си казала: немам мужа; јер си пет мужева имала, и сад кога имаш није ти муж; то си право казала.« (стихови 9-18)

Очигледно је да је ова жена поседовала жељу за нечим бољим. Дошла је да захвати воде. По свему судећи била је блудница из оближњег града, јер је на бунар дошла у време када друге жене из града нису долазиле. Исто тако дошла је на студенац који се налазио ван града. Била је уморна од преких погледа и оговарања. Дошла је сама на бунар да би избегла осуду људи.

Знамо да је тражила нешто боље, што још увек није пронашла. Удала се, али њен први муж није био оно за чим је жудела, па је потражила нешто боље у другом мужу. Ни он није био довољно добар, па је потражила нешто боље у трећем мужу, па четвртом и петом. На крају се уморила од удавања и одлучила да пође путем којим многи данас иду, да једноставно живи са неким и више не даје обећања која не може да одржи. Видимо је и како прилази студенцу, још увек трагајући за нечим бољим.

Никад задовољни

Један мој пријатељ причао ми је о свом позна-нику који је почео да пуши. Пушио је у почетку једну врсту цигарета које су биле рекламиране као најјаче и оне које дају највеће задовољство. Убрзо није био задовољан. Почео је са једном паклом дневно, али му то није било довољно, па је покушао са две паклице. Ни то му ускоро није било довољно, па је дозу повећао на три. Никад задовољан.

Свако на овом свету тражи нешто боље. Дечаци и девојчице траже бољи бицикл или бољу лопту. Млади траже да буду боље прихваћени, трагају за бољим пријатељима, обилнијом заба-вом. Старији теже за успехом, задовољством или материјалним добрима. Међутим, чак и поједино-сти које изгледају као

сасвим оправдане жеље, могу у ствари представљати вапај срца човека који у свом животу осећа празнину коју је Бог створио и коју може да испуни само Бог сам.

Има планинара који се пењу на планине само зато што оне постоје. Многи од оних који се пењу уз стрме стене непрестано траже још вишу стеноу, већу изложеност опасностима. Амбиције у спорту, у послу, у сасвим исправним задовољствима, могу бити вапај срца за нечим бољим, непрепозната жеља за Богом.

Међутим, жеља за нечим бољим никад се не може задовољити у одвојености од Бога. Онај који тражи срећу у свету пре или касније открива да

уживање које свет може да понуди није трајно. И приморан је увек да трага за нечим новим што ће му помоћи да заборави како ни оно последње, за шта је сматрао да ће му представљати задовољство, није било трајно.

Као што је Исус рекао у 13. стиху овог поглавља о жени Самарјанки: »Сваки који пије од ове воде опет ће ожеднети.« И сви наши напори, уложени да пронађемо нешто боље одвојени од Бога, завршиће се у ништавилу, јер признавали ми то или не, дубоко у себи осећамо жељу за Њим.

На сваком кораку на путу ка Христу налазе се споредни колосеци који нас могу спречити да дођемо к Њему. Ми често покушавамо да задовољимо своју жељу за нечим бољим пробајући нешто што је другачије. То можете добро сагледати у причи о жени Самарјанки. Она је покушавала да задовољи своју жељу за нечим бољим тражећи њено испуњење кроз многобројне везе са различитим људима. Али, упркос разноликим стварима које је пробала, њена жеља је остала незадовољена. Исус је рекао: »Сваки који пије од ове воде опет ће ожеднети; а који пије од воде коју ћу му ја дати неће ожеднети до века.« Већина од нас хода према Богу заобилазним путем, путем невоља, болова и сломљеног срца. И кад се све оно што смо сматрали да желимо изјалови, долазимо коначно до краја својих снага, подижемо поглед горе и кажемо: »У реду, Боже! Мислим да си ми Ти, у ствари, потребан.«

Али, постоји и краћи пут. Исус га је понудио жени на студенцу. О њему је записано у Јован 12,32: »И кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи.« Кад год је Исус подигнут, ми смо привучени Њему. Жена Самарјанка била је у присутности Онога који је могао да задовољи све њене чежње, али то није схватила. Тако је Исус прешао на другу степеницу, на познање онога што је боље.

Познавање плана спасења

Запазимо Јован 4,10: »Одговори Исус и рече јој: да ти знаш дар Божји, и ко је тај који ти говори: дај ми да пијем, ти би искала у њега и дао би ти воду живу.«

Спасење је Божји дар. То је вероватно један од најважнијих делова знања у вези с планом спасења који смо икада могли добити. »Јер Богу тако омиле свет да је и сина својега јединороднога дао.« (погл. 3,16) »Јер је плата за грех смрт, а дар Божји је живот вечни.« (Римљанима 6,23) Тај дар не можемо зарадити, не можемо га купити, не можемо га никад заслужити. Спасење је дар. Оно нема никакве везе са оним што заслужујемо.

Размишљајмо о начинима на које обично по-кушавамо да зарадимо оно што желимо. Ова жена Самарјанка можда је била жена са улице, навикла да продаје себе како би зарадила за живот и покушала да задобије нешто боље. ЈБуди који су били њене муштерије желели су исто тако нешто боље и били спремни да плате за вештачку љубав у покушају да задовоље своје жеље. Многи људи данас покушавају да купе љубав и прихваћеност на сличне начине. Многи људи данас покушавају да купе **Божју** љубав и прихваћеност и тако не постају ништа друго до прељубочинци у духовном смислу. Али Исус долази и каже нам да су највеће задовољство и трајна срећа бесплатни. Он нама данас каже, као што је рекао жени на студенцу: »Да ти знаш **дар** Божји...« Кад би само знала.

Споредни колосек за ову степеницу може бити замењивање личног познавања духовних ствари и плана спасења знањем о религиозним детаљима. Кад је Исус жени Самарјанки изнео знање о бесплатном дару спасења и кад јој је постало јасно колико добро познаје њено срце, она је покушала да промени предмет разговора. Почела је да расправља о томе које је место било најбоље за службу Богу: Јерусалим или Самарија. Желела је да избегне жалац кривице којим ју је Исус погодио. Али, Он је био стрпљив с њом, а Он је стрпљив и са нама. Сетимо се свих случајева када смо залутали у тренуцима када нам је притисак из-гледао сувише велики. Међутим, Свети Дух нас не напушта и Исус је још увек тамо у сенци и стрпљиво чека да престанемо да бежимо. Вода живота се и данас бесплатно нуди.

Као и код жене Самарјанке понекад је наше знање о Богу ограничено. У 25. стиху 4. поглавља Јовановог Јеванђеља она је казала: »Знамо да ће доћи Месија.« Данас има људи који су одрасли са тим знањем. Тешко је наћи се било где у нашем друштву данас и не чути како се, на неки начин, говори о другом Христовом доласку. Али, могуће је чути за други долазак, **видети** знаке да се он приближава и чак веровати да ће се он једнога дана збити, па ипак не пити са студенца воду живота коју Христос нуди.

Можемо бити захвални, међутим, за све знање које имамо. Мало знања о Њему боље је од никаквог.

Хвала Богу за оно што смо као дечаци и девојчице сазнали о Божјој љубави. Свети Дух може искористити било које знање о Богу којим располажемо да би нас повео у приснији однос са Господом Исусом.

Осведочење

Трећа степеница у долажењу Христу је схва-тање да смо грешници. Ми схватамо да **смо** грешни без обзира да ли смо икад учинили ишта рђаво или не. Постоји ли неко ко није никада учинио ништа лоше? Ако постоји, он је ипак грешан, јер човек не мора да греша да би био грешан. Све што треба да учини да би постао грешник јесте да се роди. Као што смо запазили у првом поглављу, ми смо рођени као грешници и Исус је рекао да морамо наново да се родимо да бисмо уопште видели царство Божје. Према томе мора да нешто није било у реду са нашим првим рођењем.

Има много оних који оклевају да коракну на ову трећу степеницу. Они кажу: »Добар сам као и моји ближњи. Добар сам, па чак можда и бољи од неких које познајем, а тврде да су хришћани.« Ти људи падају у замку да се пореде са другим људима. Има много споредних колосека за ову степеницу. Један је сматрати да нисмо грешници, да смо у основи добри људи. Има данас читавих верских покрета заснованих на закључку да су људи у основи добри и да све што је потребно јесте развијати добро које је у њима.

Али, Библија каже у Римљанима 3,10-12: »Нема га који чини добро, нема ниједнога циглог.« Један од корака у долажењу Христу јесте доћи до тренутка спремности да ово признамо, јер је Спаситељ потребан само грешнику.

Ништа тако успешно не осведочава човека да је грешник као поглед на Исуса и крст. Једном сам видео човека који је за скоро четрдесет сантима-тара премашивао висину од два метра. Био је грађан као играчи рагбија, а носио је мајицу са именом једног пољопривредног добра. Ходао је преко покрајинског сајмишта. Када сам га први пут угледао у даљини, није ми уопште изгледао висок, чинило ми се да је моје висине. А када сам му се приближио, осећао сам се као патуљак.

Кад духовним очима гледате Исуса у даљини, и нисте још близу Њега, можда вам Он не изгледа сувише висок — можда вам се чини да је ваше висине. Али, када се приближавате Исусу, увиде-ћете да је Он поред вас као планински врх са снежним покривачем који стере у плаветнило, и ви ћете се осећати као мочвара у подножју. То се управо догодило апостолу Павлу. Сматрао је да је довољно добар док није угледао Исуса. Можете читати о томе у Филиплјанима 3. Када му се догодило да је угледао Исуса и када Му се приближио, све за шта је пре тога мислио да је добро, почео је да сматра отпацама. Тако, гледајући Исуса, ми добро схватамо своје стање и чињеницу да смо грешници.

Немоћ

Четврта степеница је ипак најтежа, јер у људ-ском срцу постоји нешто што се опире признању да смо немоћни. Повремено сам тражио од својих студената, кад смо проучавали ове степенице ка Христу, да анонимно испуне упитник који ће показати где се они по њиховом мишљењу у том тренутку налазе. Већина је себе стављала управо на ово место — схватили су да су грешници, али још увек нису признали да су немоћни да ишта учине за себе.

Споредни колосек којим многи људи крећу на овој тачки пута јесте мишљење да могу да се поправе ако се више или дуже труде. Али, Исус је рекао у Јован 15,5: »Без мене не можете чинити ништа.« Јеремија поставља питање: »Може ли Етиопљанин променити кожу своју или рис шаре своје? Можете ли ви чинити добро научивши се чинити зло?« (Јеремија 15,23)

После једног састанка, на коме ми је предмет био наша људска немоћ, разговарао сам са једним лекаром. Он ми је казао: »Ваша порука неће никада имати добру прођу! Био сам најбољи студент у свом разреду у колеџу. Био сам трећи студент своје генерације на студијама медицине. Имам дивну породицу. Имам кућу у граду и викендицу у брдима. Имам јахту у луци и два аутомобила у гаражи. Немојте ми причати да сам немоћан!«

Заборавио је ко је у том тренутку одржавао његово срце да и даље куца, зар не? Али, ствар није само у томе. Има много људи који, као овај лекар, могу да искусе световни успех одвојени од Бога, све док им Он одржава срце да и даље куца. Ствар је у томе што смо сви ми немоћни да остваримо било шта одвојени од Бога по питању стварне доброте и праведности. Човек није спреман да се попне на следећу степеницу на свом путу ка Христу док не схвати да не може да учини ништа да би се ослободио сталног грешења и даљих пропуста. Нико неће доћи Христу док не буде признао свој неуспех и схватио своју немоћ да се сам спасе.

Предање

Реч **предање** значи »одустајање«. Од чега то ми одустајемо? Одустајемо од себе! Дижемо руке од помисли да можемо ишта учинити у вези са својим стањем, осим једног — да дођемо Христу такви какви смо. И Христос жели да дођемо к

Њему такви какви смо. У ствари то је једини начин на који Му можемо доћи. Никада не можемо постати бољи својим сопственим напорима. Мора-мо доћи такви какви смо.

Заобилазни пут којим многи људи крећу када предузимају овај корак јесте покушај да се одрекну неких појединости уместо себе. Покушавају да се одрекну пушења, пића и коцке. Сматрају да је хришћански живот заснован на томе што неко може да се одрекне многих погрешака. Ако пре-дање значи одустајање од помисли да можемо ишта учинити одвојени од Христа, тада за особу чврстог карактера одрицање од неких појединости у животу може да постане споредни колосек да се на крају не би одрекла себе.

Постоји прича о човеку коме се покварила сирена на аутомобилу. Повезао га је зато у ради-оницу да му је поправе. Падала је киша, а он је долазећи колима до улаза радионице видео да су врата била затворена. На вратима је стајао крупан натпис: »Засвирајте сиреном ако вам је потребна наша услуга!« Често западамо у исту недоумицу покушавајући да се предамо. Важна истина у вези са предањем јесте да то није нешто што ми можемо да остваримо! Ово може да представља значајан продор за онога ко узалуд покушава да се преда. Реч предање значи »одустајање«. И ако је докрајчивање свих наших снага потребно да бисмо дошли Христу, онда би та немоћ требала да обухвати и предање! Кад бих у себи имао снаге или способности да се предам, не бих још морао да одустанем од себе — па би то значило да ипак постоји нешто што сматрам да сам могу да учиним.

Предање дакле није нешто што ми чинимо, иако га остварујемо! У чему је онда ствар? У томе да нас једино Бог може повести до предања. Ми не можемо сами стићи до њега, чак иако смо ми ти који се предајемо кад за то дође време. Међу-тим, нико не може испразнити себе од себе самог. Тај посао може да обави само Христос. Наш део је да пристанемо па ћемо надаље проучавати о томе како то ми пристајемо.

Ако желите да се убијете, постоји безброј начина да то учините. Можете да узмете пиштољ и просвирате себи мозак. Можете да скочите са високе зграде или моста. Можете да узмете неки лек који је у превеликим дозама смртоносан. Али, постоји један начин на који никада не можете да се убијете. Не можете да се разапнете на крст. Не постоји начин на који то сами можете да учините. Ако је потребно да budete разапети на крст, неко други мора да обави тај посао уместо вас.

Крст се у Писму користи као симбол предања, смрти своје »ја«. Исус је говорио о нашем крсту. Он нас позива да узмемо свој крст и да Га следимо. (Матеј 16,24) Он користи слику крста и распећа да би нас поучио да се сами не можемо предати; морамо допустити Богу да обави тај посао уместо нас. А Он је вољан и у стању је да нас доведе до тренутка предања ако Му будемо дозволили да то учини.

Бог преузима иницијативу

Жеља за нечим бољим долази од Бога. Ње-гова привлачна сила делује у нама и буди жељу за нечим узвишенијим од онога што имамо. Осве-дочење да смо грешници посао је Светога Духа: »Покараће (осведочиће) свет за грех.« (Јован 16,8) Схватање да смо немоћни је Његово дело, јер је Исус рекао: »Без мене не можете чинити ништа.«

(погл. 15,5) Његов је посао да нас доведе до тренутка када ћемо се предати, иако смо ми ти који се предајемо. Постоји само једна од пет степеница на којој можемо промишљено учествовати, а ТО је стицање знања о плану спасења. Иако Исус и ту преузима иницијативу, ми можемо да одговоримо на Његову иницијативу бирајући да Га тражимо, да тражимо знање о Њему. То је начин на који пристајете — стављајући себе у атмосферу у којој Исус делује. Било да је то на предавањима, или насамом пред отвореном Божјом Речју, или можда док читате ову књигу, ако желите да покушате да одговорите на Исусову привлачну силу и на привлачење Његовог Духа, да бисте стекли више знања о плану спасења, Он ће учинити остало.

Исус и данас нуди да прихвати свакога ко дође к Њему. Позив је још увек на снази: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) Без обзира где сте и ко сте и каква је била ваша прошлост, Исус вам нуди мир. Ако никад нисте искусили шта значи доћи Христу, можете Му доћи управо сада.

Степенице ка Христу:

5. ПРЕДАЊЕ

4. НЕМОЋ

3. ОСВЕДОЧЕЊЕ

2. ЗНАЊЕ

1. ЖЕЉА

Можда сте схватили на којој се степеници на путу до Христа налазите. Да ли осећате жељу за нечим бољим? Да ли схватате да је Бог љубав и да је Исус умро за вас? Да ли увиђате да сте грешник? Да ли увиђате да сте немоћни да учините било шта у вези с тиме? и дошли сте до тренутка када сте одустали од тога да сматрате да можете учинити било шта у вези с тим? Онда можете доћи Исусу такви какви сте, јер су то степенице које воде до Њега. Бог вас привлачи к себи и ви можете одговорити на то и наставити да долазите к Њему и сутра ујутру и опет следећег јутра, све док сам Исус поново не дође.

Обраћење — новорођење

Када неко пређе ове степенице на путу до Христа, укључујући и предање Њему, он је наново рођен или обраћен. Шта је обраћење? То мора да је важна степеница, јер је Исус казао да не можемо чак ни да видимо царство Божје уколико нисмо наново рођени. (Јован 3,5)

Другим речима, уколико се наново не родите, не можете чак ни разумети Божју милост у њеној пунини или у пунини схватити шта је то крст и спасење. Новорођење је битно пре него што човек пронађе смисао у заједништву и све бољем познавању Бога. Пошто је познавање Бога целокупна основа хришћанског живота, ако се човек још није родио имаће доста тешкоћа покушавајући да живи!

Обраћење је натприродно дело Светога Духа у људском срцу. О томе можете читати у трећем поглављу Јеванђеља по Јовану. Оно изазива промену става према Богу. Уместо да бежим од Њега, сада ходам према Њему. Оно ствара нову способност за познавање Бога коју пре нисмо имали. То је оно што проучавање Библије и молитву по први пут чини тако значајним. Верујем да нико не отпочиње делотворну заједницу са Богом ако није доживео обраћење; свако ко покушава да оствари значајно пријатељство с Њиме пре тог тренутка, доживеће једну од ове две ствари: или ће бити поведен до обраћења, или ће доживети неуспех и одбацити могућност пријатељства са Богом. Једно или друго. А оно што може начинити разлику јесте осећање потребе. Само ће онај ко схвата своју велику потребу бити вољан да дође Христу, дигне руке од себе и сопствених напора да стекне спасење. Обраћење је почетак новог живота. То је промена смера. То **није** потпуна и тренутна промена понашања. Новорођење доводи до промене у начину живота. Оно је налик рођењу у томе што представља почетак раста. Ми се духовно не рађамо као зрели хришћани, исто као што се физички не рађамо као зрели људи. Растење захтева процес. Потребно је време да се развију родови Духа у животу — љубав, радост, мир, трпљење и остали који су набројани у Галатима 5. Али, то је тек почетак. И када наставимо да тежимо за заједништвом са Богом, наше поверење у Њега ће расти и ми ћемо се преображавати у Његово обличје посматрајући Га.

»Како могу знати да ли сам наново рођен?«

Често се поставља питање: »Како могу знати да ли сам наново рођен?« Ево седам тачака које нам могу помоћи да одговоримо на ово питање.

1. За човека који је наново рођен Исус је средиште и жижа његовог живота. 1. Јованова 5,12: »Ко има сина Божјег има живот; ко нема сина Божјег нема живота.« Шта то значи имати Сина? Можемо се питати и шта значи имати пријатеља, или имати мужа или жену? То напросто значи имати заједницу са том особом. Људи у првој хришћанској цркви, који су доживели личну заједницу са Божјим Сином, нису могли да ћуте о томе. Волели су да размишљају о Исусу, да говоре о Њему. И на крају су људи казали: »Назовимо их хришћанима, јер говоре само о Христу.«

2. Човек који је наново рођен дубоко је заин-тересован за проучавање Библије. У 1. Петровој посланици 2,2. апостол описује ту појаву као глад за »разумним и правим млеком«. Проучавање Библије биће веома значајно за обраћеног хришћанина.

3. Човек који је наново рођен ће свој молитвени живот сматрати значајним. Можда ће сматрати да се не моли на најбољи и најуспешнији начин, али за њега ће разговор са Богом бити веома важан као витални део заједнице и познавања Бога. (види Јован 17,3)

4. Човек који је наново рођен ће тежити за свакодневним искуством са Христом. Лука 9,23: »Ко хоће да иде за мном нека се одрече себе и узме крст свој и иде за мном.«

5. Човек који је наново рођен ће признати да је грешник. Он се никад неће хваливати да више није грешник. Павле, један од највећих хришћана који су икад живели, казао је: »... Исус дође на свет да спасе грешнике, од којих сам први ја.« (види 1. Тимотију 1,15) Да ли је то значило да је Павле све време

грешио? Не, јер је безброј пута говорио о томе да је победник кроз Христа. (Римљанима 8,37) Међутим, говорио је о чињеници да смо у стању одвојености од Бога грешни по природи и да једино милошћу Божјом можемо да искусимо нешто друго. Захвалан сам што је могуће бити спасени грешник. Али, важно је и схватити

да ћемо остати грешни по природи све док Исус поново не дође. (види: 1. Јованова 1,8)

6. Један од првих знакова да смо новорођени је унутрашњи мир. Римљанима 5,1: »Оправдавши се дакле вером, имамо мир с Богом.« Могуће је доживљавати све могуће спољашње борбе, невоље и немире, а ипак имати унутрашњи мир. Јесте ли то већ открили? Тај унутрашњи мир је један од првих родова Духа — љубав, радост, мир.

7. И коначно, човек који је наново рођен осећаће жељу да каже неком другом каквог је дивног пријатеља нашао у Исусу. Исус је казао опседнутоме кога је исцелио да пође кући и каже својим пријатељима какву му је велику ствар Господ учинио. (Марко 5,19) Увек постоји жеља да се неком другом каже радосна вест, иако је могуће да обраћени хришћанин одбије да са другима подели Христову љубав (а последица тога је губљење жеље за тим). О томе ћемо више говорити у трећем поглављу.

Сигурност спасења

Која је основа спасења? Погледајмо у Ефесцима 2,8.9: »Јер сте благодаћу спасени кроз веру; и то није од вас, дар је Божји. Не од дела, да се нико не похвали.« Желео бих да вас подсетим да нам се нигде у Писму не каже да спасење долази само кроз милост. Оно се јавља увек милошћу кроз веру. Да то није истина сви на свету били би спасени, а познато је да се то никада неће догодити. Исус је рекао: »Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њим иду. Као што су уска врата и тесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе.« (Матеј 7,13.14) Тако, иако је Божја милост довољна за сваког човека, није ни од какве користи никоме, све док је не прихвати. А ми је прихватамо вером.

Кад користите реч вера, уводите појам који указује на међусобни однос. Иако је милост Божји дар, ми смо ти који морамо да га примимо. Вера захтева међусобни однос у коме једна страна има поверење у другу. Могуће је прихватити некога данас, а одбацити га сутра. Могуће је бити у браку данас, а не бити у браку кроз десет година. Исто тако могуће је прихватити Божју милост у једном тренутку, а одбацити је у другом. Да бисмо имали трајну сигурност у спасење морамо прихватити Божју милост на трајној основи. (Матеј 24,13)

То нас доводи до једног од најзначајнијих текстова који објашњавају како можемо бити сигурни у вечни живот. Јован 17,3: »А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Исуса Христа.« Спасење представља нешто више од прихватања Бога једанпут. Оно значи прихватити Га, данас, сутра, следеће недеље и сваког дана, све док Он поново не дође. Тако је вечни живот, укључујући и нашу наду у вечни живот, заснован потпуно на Божјој милости, а Његова милост мора да се прихвати на трајној основи. То у суштини значи познавати Бога.

Тако, када смо предузели кораке свог хода према Христу, исцрпили смо све своје сопствене снаге и прихватили Христа као свог личног Спаситеља; то значи да смо наново рођени. Ко год настави да одржава тај међусобни однос, и заједништво које је отпочело тиме што је дошао Христу, његова вечна судбина је осигурана. Али ако не познаје Бога као свог личног Спаситеља из дана у дан, и не прихвата свакодневно Његову милост, заједница са Христом стоји пред великом опасношћу, баш као што заједништво са пријатељем, мужем или женом пропада ако не постоји дружење и разговор.

Да ли бисте данас волели да будете сигурни у своје спасење. Та сигурност се нуди свакоме који долази Христу и наставља да ходи с Њиме. Питање које треба да поставите себи је ово: Да ли Га лично познајем? Да ли проводим време у одржавању заједнице с Њиме из дана у дан читајући Његову Реч и користећи предности молитве? Да ли разговарам са Богом? За све оне који вером стално одржавају заједницу с Њим, вечни живот је осигуран.

Духовни рецепт

Некад сам сматрао да, да бих био хришћанин, треба из све снаге да се трудим, да живим добрим животом и да, ако ми преостане времена за читање Библије и мало молитве, то ће бити довољно да Бог буде задовољан! Тек много касније открио сам да је заједница са Богом целокупна основа хришћанског живота. У њој је изражена суштина.

Није нам остављено да бирамо. Она није нешто што можемо да пожелимо, узмемо па затим оставимо. Она је суштина и основ хришћанског живота! И све док не будем схватио и прихватио тај закључак,

нећу предузети све што до мене стоји да Божјом милошћу пронађем време за значајну комуникацију са Богом.

Неће постојати никаква заједница са Богом, нити ћете стећи познанство са Богом, уколико не проводите време заједно. То је тако јасно. Мој отац је често причао о човеку који је учио свога коња да не једе. Тако му је било много економичније.

Али, баш кад га је научио, коњ му је угинуо. И наравно, била је то логична последица. Могу да издржим живећи на храни ускладиштеној у »ка-миљој грби« у току неког времена, али ако моје тело не једе, пре или касније завршићу као мала гомилица на плочнику, и то ће бити крај. Тако исто човек који је искусио радост долажења Христу, и који је постао хришћанин, може да буде у стању да хода неко време не одвајајући време да храни своју душу, али пре или касније он ће духовно скончати као мала бедна гомилица на духовном плочнику.

Кад проучавате Исусов живот, приметите да је често разговарао са својим Оцем. Ране јутарње или вечерње часове проводио је на молитви да би добио силу за свој рад. Ако је било толико потребно Христу колико мора да је потребније нама то провођење времена са Оцем.

Када је Бог створио овај свет, чак и пре појаве греха, одвојио је један дан у седмици као време за нарочиту заједницу са својим народом. Богати духовни благослов ће примити они који одложе своје друге активности и проведу ово време да би се боље упознали са својим Пријатељем и Ство-рителем. У шестом поглављу Јовановог Јеванђеља Исус прави упоређење између физичког и духовног живота. Као што је недовољно јести само једном недељно, ма како био храњив тај један оброк, исто тако не можемо очекивати да будемо духовно здрави ако духовну храну једемо само једном недељно.

Желео бих да вам дам духовни рецепт — рецепт за здрав духовни живот. Он гласи овако: »Одвој време, насамом, на почетку свакога дана, да тражиш Исуса проучавањем Библије и молитвом.«

Хајде да се вратимо и детаљније погледамо сваку од ових тачака.

Одвој време

Научили смо да спасење долази милошћу кроз веру. Шта је у ствари вера? Вера је поверење у Бога. Вера је поверење у неку особу. Размислите само за тренутак како стичете поверење у некога на овоме свету. Да бисте имали поверење у некога морате имати две појединости. Прво, морате да имате некога ко је достојан поверења. И друго, морате са њим да се упознате. И затим ћете у њега спонтано имати поверење. С друге стране, ако постоји неко ко није достојан поверења, и ви га упознате, сасвим спонтано нећете имати пове-рења у њега!

Основна поставка хришћанског Јеванђеља је да је Бог апсолутно достојан поверења. Према томе све што треба да урадите да бисте стекли поверење у Њега јесте да Га упознате. А како ћете Га упознати?

На који начин упознајете било коју другу особу? Да бисте некога упознали, морате да одржавате везу с њиме. А да бисте одржавали везу са неким морате да одвојите време. Одвајање времена за одржавање заједништа с Њиме јесте оно што доноси поверење. Тако, ако желимо да се »боримо у доброј борби вере«, (1. Тимотију 6,12) трудићемо се да се лично упознамо са Оним ко је достојан поверења. Није могуће напредовати у све бољем заједништву са неким, ако се не одваја време за одржавање тог заједништва.

Време

Желео бих да вам укажем на то да је ово појединост ка којој мора да буде усмерен **сав** промишљени напор у хришћанском животу. Сав.

Не трошим ја део времена и напора на покушаје да будем добар а други део на заједништво са Богом. Сав свој намерни напор улажем у то да проводим време са Богом, а путем искуства вере и зависности од Њега Он обавља дело спасења у мени.

Колико времена? Сигурно да читање библијског текста одређеног за тај дан са руком на кваки врата неће бити довољно. Из Исусовог упоређења између нашег физичког узимања хране и духовног узимања хране можемо да видимо колико је важно да проводимо бар онолико времена хранећи се духовно колико времена проводимо хранећи се физички. А тај сат или пола сата са Богом и размишљања о Њему је најважније време нашег дана.

»О, ја немам толико времена«, рећи ћете. Ако немам времена за Бога, немам времена ни за сам живот. Да ли верујете у то? Познато је како је телевизија доказала америчкој јавности да време никада није

проблем. На савремени начин поново се потврдила стара изрека да имате времена за оно што стварно сматрате важним. Зато одвојите време за упознавање Бога!

Одвој време, насамо

Можда сте чули о човеку који се стално бринуо. Његови пријатељи су се забринули; бојали су се да ће прерано отићи у гроб због брига. Почели су да се брину због његове забринутости!

Међутим, једнога дана један од његових пријатеља срео га је на улици и приметио потпуно другачији израз на његовом лицу. Био је миран и спокојан. Пријатељ га је зато упитао: »Шта се догодило? Изгледаш сасвим другачији!«

Он је одговорио: »Конечно сам нашао решење за своју забринутост.«

»Дивно! Шта је то?«

Рекао је: »Унајмио сам човека који ће се бринути уместо мене.«

Његов пријатељ је казао: »Никада нисам чуо за такву могућност. Колико му плаћаш?«

»Четири стотине долара месечно.«

»Четири стотине долара месечно!« узвикнуо је његов пријатељ. »Хеј, па то је немогуће! Како ћеш уопште моћи да му платиш?«

»Не знам«, узвратио је овај. »То је прва ствар за коју ће морати да се побрине.«

Било би смешно претпоставити да можете унајмити некога ко ће бринути ваше бригае. Било би смешно претпоставити и да можете унајмити некога ко ће јести уместо вас. Па ипак, на духовном подручју често је прихваћено да се људи ослањају на неког другог да проучава уместо њих, да се моли за њих и тражи Бога уместо њих.

Библија јасно учи да свако мора да тражи Бога за себе. Погледајмо најпре у Јован 1,43-45: »А сутрадан намисли изићи у Галилеју, и нађе Филипа, и рече му: хајде за мном. А Филип беше из Витсаиде, из града Андријина и Петрова. Филип нађе Натанаила, и рече му: за кога Мојсије у закону писа и пророци, нађосмо га, Исуса сина Јосифова из Назарета.« Управо овде Филип је показао мало незрелости или недостатак проницљивости, зар не? Требало је одмах да каже: »Спаситеља са неба, Божјег Сина.« Али, »рече му Натанаило: из Назарета може ли бити што добро? Рече му Филип: дођи и види.« (стих 46) Постоји израз: »Дођи и види!« Ма какве да је грешке Филип начинио раније, искупио се овде. Нећете никад промаштити ако **дођете, видите** и уверите се лично за себе.

Натанаило је дошао, лично видео и постао веран следбеник Господа Исуса.

На почетку овог поглавља проучавали смо догађај о жени Самарјанки која је срела Исуса на студенцу. Јован 4,28-30: »А жена остави судове своје и отиде у град и рече људима: Ходите да видите човека који ми каза све што сам учинила: да није то Христос? Изиђоше дакле из града и пођоше к њему.« Прећи ћемо на 39. стих: »И из града онога многи од Самарјана вероваше га за беседу жене која сведочаше: каза ми све што сам учинила.« На људе често оставља утисак оно што је спектакуларно и сензационално. Тако су многи од њих поверовали због онога што је она рекла. А по ономе што знамо о овој жени, она вероватно није била особа којој се у граду могло поклонити највише поверења. Неки од ових људи су веровали, јер су имали још бољи разлог. Запамимо остатак приче: »Кад дођоше дакле Самарјани к њему, мољаху га да би остао код њих; и онде оста два дана. И много их више верова за његову беседу. А жени говораху: сад не верујемо више за твоју беседу, јер сами чусмо и познасмо да је овај заиста спас свету, Христос« (стихови 40-42)

У Делима апостолским 17,11 записано је да су људи у Вереји били племенитији од оних у Солуну, зато што су проучавали Реч да би се лично уверили »је ли то тако«. И Павле је рекао Тимотију (2. Тимотију 2,15): »Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радин који се нема шта стидети.« Свој однос са Богом треба да схватимо озбиљно.

Одвој време насамо. Морамо лично за себе да проучавамо Божју Реч и да се молимо за себе. Само у том случају ће породично богослужење и јавно богослужење постати значајна служба Богу. Ако нема личног молитвеног живота сваког поје-динца, јавна богослужења постају пука форма или рутина. Само ако смо са Богом насамо, моћи ћемо лично да Га упознамо.

На почетку...

Псалм 3,1-3 каже: »Чуј, Господе, речи моје, разумиј помисли моје. Слушај вику моју, царе мој и Боже мој! јер се теби молим, Господе! Ујутру слушах глас мој, ујутру стојим пред тобом, и чекам.«

Други класични текст који говори о овом предмету је Исаија 50,4: »Господ Господ даде ми језик учен да умем проговорити zgodну реч умор-номе; буди свако јутро, буди ми уши, да слушах као ученици.« Велики број текстова у Исаијиној књизи, укључујући и овај, говоре о Исусу. А примери о томе како се

Исус молио записани су на много места, као нпр. у Марко 1,35: »А ујутру врло рано уставши изиђе, и отиде насамо, и онде се мољаше Богу.« Данило се молио три пута на дан, ујутру, у подне и увече. (Данило 6,10) Позвани смо да следимо примере записане за наше добро. (види 2. Тимотију 3,16)

Ако хоћу да будем у непосредном додиру са Богом, да будем осетљив на Његово вођство и да се ослањам на Његову силу уместо на своју сопствену, и ако то треба да буде свакодневна појава, зар није мало касно да упутства за дан тражим непосредно пре него што увече одем у кревет? Ако је религија дневна појава, онда је

сасвим јасно када нам је потребна сила. Смешно је писати чек ако немате новца у банци. Јеврејима 4 наглашава да је Исус веран поглавар свештенички »који је у свачему искушан, као и ми.« (стих

15) А затим каже: »Да приступимо дакле слободно к престолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за време кад нам затреба помоћ.« (стих

16) Запазимо редослед. У току времена које про-водимо са Богом ујутру ми примамо силу од Њега, тако да када у току дана црпимо од ње, имамо чиме да задовољимо своју потребу.

Неки који имају проблема у свом молитвеном животу, и ослањају се на време проведено у молитви непосредно пре одласка на спавање, уви-деће да ће им највише помоћи промена у којој им то време постаје прва ствар ујутру. Ако свакога дана узимамо свој крст, тада има највише смисла учинити то на почетку новог дана.

...свакога дана

Један од важних разлога што свако јутро треба да отпочнемо са Богом јесте доследност. Опште сведочанство на које стално наилазимо јесте да се време за разговор са Богом, када се оно остави да буде последње што чинимо увече, јавља на махове — час га има, час га нема.

Циљ свакодневног односа са Христом јесте одржавање везе. Нема потребе постављати питање: »Шта ће се догодити ако пропустим један дан?« Ствар није у томе. Оно што је важно јесте ваш образац. Ако редовно одржавате везу, однос ће се развијати. То важи за односе са људима око нас, а то важи и за Бога. Ако будете одржавали везу само по који пут, међусобни однос ће трпети. Могуће је чак у току једног дана удаљити се од

Исуса, па ће можда бити потребно доста времена да поново стекнемо мир који смо изгубили. Да ли је то можда због тога што Бог воли да се игра жмурке или да нас кажњава због наше немарности у једном дану? Сигурно не. Али кад занемаримо личну заједницу са Богом, јавља се непријатељ који то добро користи. Он ће учинити све што може да нас одвоји од Исуса и одржи нас на растојању од Њега. Детаљније ћемо погледати неке његове методе у следећем поглављу. Кад год занемаримо личну заједницу са Богом, сотона чини све што може да одржи ту раздвојеност. Наша једина сигурност налази се у решености да Богу дамо предност свакога дана, без обзира на то шта ће се десити. А када Га будемо тражили свакога дана, наше пријатељство и заједница са Њим ће се продубљавати.

Ми се не спасавамо својим животом молитве. Спасавамо се прихватањем Христове жртве за нас на крсту и сталним свакодневним прихватањем Христа. Међутим, многи хришћани дозвољавају да њихов однос са Христом нестане, па зато нестаје и њихове сигурности. Исуса често врло слабо познају чак и они који се издају за Његове следбенике. Није чудо, онда, што им је тако тешко да имају поверење у Њега кад је у питању спасење. Али, када проводимо време свакога дана размишљајући о Његовој љубави, колико нам је лакше да се живо сећамо Његове љубави и чврсто верујемо у Његово брижно присуство.

Да тражиш Исуса

Јован, омиљени Исусов ученик, ходао је са Исусом у току три године. Знао је како то изгледа јести са Њим, путовати са Њим, додирнути Га,

помоћи Му у Његовим свакодневним потребама. Три године Јован се свађао и расправљао са другим ученицима о томе ко ће бити највећи. Три године остао је син грома. Они који сматрају да обраћење и ходање са Исусом треба да промени некога потпуно преко ноћи (а ако се то не деси, онда нема ни правог искуства), треба боље да проуче искуство Јована, Петра и других ученика. Чак и у горњој соби, уочи распећа, они су се још увек расправља-ли око тога ко ће бити највећи. Знали су да то што раде није добро, али су се и даље понашали исто, иако им је због тога било непријатно. Исус се према њима понашао љубазно, стрпљиво, а пошто се вратио на небо Јован и остали ученици наставили су свој ход с Њиме.

Много година касније Јован је записао у својој првој посланици свим хришћанима: »Што беше

испочетка, што чусмо, што видесмо очима својим, што размотрисмо и руке наше опипаше, о речи живота. ... Што видесмо и чусмо то јављамо вама да и ви с нама имате заједницу; а наша је заједница с оцем и са сином његовим Исусом Христом» (погл. 1,1-3) Јован је рекао, много година пошто се Исус вратио на небо: »Ми имамо заједницу са Исусом Христом.« И ви можете имати заједницу са Христом. Циљ ходања, разговора и одржавања везе с Њиме јесте заједница.

У целокупном нашем искуству побожности позив је увек нови изазов да читамо ради одржа-вања везе и заједнице са Исусом. »Ми бисмо хтели да видимо Исуса.« (Јован 12,21) Ако то прихвати-мо као истину, она ће утицати на оно што читамо.

Не тако давно читао сам књигу Исуса Навина. Волим да читам мало из Старог, мало из Новог завета. У првом делу књиге Исуса Навина читао

сам о многим биткама, победама и освајањима Хананске земље. У другом делу књиге Исуса Навина читао сам о детаљним линијама граница. Тај део описује територије сваког племена, како су границе Венијаминовог племена ишле одавде, па заобилазиле ову територију и спуштале се онамо обухватајући ово и оно. Прочитавши неко-лико таквих поглавља схватио сам да је прилично тешко у томе видети Исуса.

Постоји време и сврха у проучавању сваке књиге Библије, али ако је првенствени циљ моли-твеног живота тражење Исуса, чему ћу посветити већину свог времена? Проучавању друге половине књиге Исуса Навина или проучавању Беседе на гори? Могуће је да Десет заповести постану ништа друго до убитачно оружје у рукама онога ко не зна како да седне са Маријом крај Исусових ногу и прими сазнања о Његовој љубави и доброту. Закон и Јеванђеље морају да иду заједно. Кад тражимо Исуса тамо где се Он најјасније открива, налазимо заједницу са Њим и претварамо се све више и више у Његово обличје. Циљ молитвеног живота је упознати Га и стицати све више поверења у Њега.

Проучавањем Библије

Како проучавати Библију да би вам молитвени живот био испуњен значењем? Да подвучемо поново чињеницу да пре свега тражите Исуса. Вечни живот не јавља се само истраживањем Писма. Прочитајте текст у Јован 5,39.40. Верске вође Исусовог времена су доста истраживале Писмо, па ипак су одбацили Исуса и одбили да дођу к Њему. Живот имамо кад дођемо Исусу;

Писмо је само средство које нас оспособљава да дођемо к Њему.

Постојао је човек фарисеј, по имену Никодим, који је дошао к Исусу ноћу. Он је у суштини казао Исусу: »Ти си велики учитељ, а ни ја нисам тако лош. Члан сам Синедриона, знаш! Хајде да мало продискутујемо!«

Исус му је непосредно рекао: »Оно што ти је потребно јесте да се наново родиш.« О томе можете читати у 3. поглављу Јеванђеља по Јовану. Никодим није могао да разуме ствари које су се тицале Божјег царства зато што још увек није био обраћен. 1. Коринћанима 2,14. каже: »А телесни човек не разуме што је од Духа Божјег; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа.«

Разумевање Писма не зависи толико од јачине интелекта са којим се истражује колико од искре-не чежње за праведношћу. Телесан човек је у непријатељству са Богом. Ако још нисмо наново рођени, ми ћемо редовно из Божје речи добијати само пука обавештења. А када смо наново рођени, оспособљени смо по први пут да искусимо дружење са Христом кроз Писмо. Првенствени циљ проучавања Библије није добијање обавештења, већ одржавање везе.

Библија у првом реду није дата да нас поучи лекцијама из историје. Док читате, убаците и замислите себе у слици. Ако читате о жени на студенцу, ви сте та жена на студенцу. Ви сте особа која тражи да задовољи жељу свога срца стварима овога света. Ви сте особа која тражи нешто боље. И ви сте онај који се коначно, лицем у лице, среће са самим Христом. Ви сте изгубљена овца коју је Пастир пошао да тражи. Вас Он носи на свом

рамену назад у сигуран тор. Док читате о разбој-нику на крсту, ви сте тај разбојник на крсту. Ви изговарате речи »Опомени ме се, Господе!« (Лука 23,42) И ви сте онај коме је дат одговор: »Бићеш са мном у рају.« (стих 43)

Понекад људи питају: »Шта да радим ако ми мисли лутају?« Па, допустите ми да вам поставим једно питање. Кад сте били у школи и учили за најдосаднији предмет који сте морали да савлада-те, шта сте радили док су вам мисли лутале? Јесте ли бацили уџбеник у корпу за отпатке и напустили школу? Или сте се поново враћали и поново читали све док нисте запамтили оно што је требало да разумете?

Ако су лекције у школи повезане само са седамдесетак година овоземаљског живота, а Пи-смо повезано са вечношћу, зар не бисте према Библији могли да поступите бар једнако као према школским уџбеницима?

Првенствена намера проучавања Библије јесте да се ступи у заједницу и дружење са Исусом. Док

тражите Његово присуство и отварате Његову Реч, трудећи се да себе замислите у појединим догађајима, да бисте разумели шта вам Он говори из дана у дан, све ћете Га боље упознавати и све ћете Му више веровати.

...И МОЛИТВОМ

Молитва је оно што хришћанску цркву чини другачијом од свих клубова, братстава или све-товних организација. Молитва чини важну разлику између хришћанства и осталих светских религија. Без молитве немамо ништа више осим Књиге обавештења, одређеног верују по коме би требало покушати живети. Чињеница да у ствари можемо да разговарамо са Богом, да одржавамо везу са Исусом Христом, чини молитву најважнијом у хришћанском животу.

Погледајмо Лука 18,10-14. да бисмо добили општу слику о молитви и њеном значају: »Два човека уђоше у цркву да се моле Богу, један фарисеј а други цариник. Фарисеј стаде и мољаше се у себи овако: Боже! хвалим те што ја нисам као остали људи: хајдучи, неправедници, прељубо чинци, или као овај цариник. Постим двапут у недељи; дајем десетак од свега што имам. А цариник издалека стајаше, и не шћаше ни очију подигнути на небо, него бијаше прси своје говоре-ћи: Боже! милостив буди мени грешноме. Кажем вам да овај отиде оправдан кући својој, а не онај. Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се.«

Један од првих предуслова за молитвени живот испуњен значењем јесте понизност. Само особа која је прешла степенице долажења Христу, која је осведочена да је грешник и да је немоћна да спасе саму себе, представља понизну и предану особу. Да ли је можда могуће да неко никада не дође до дубљег познања о значењу молитве због тога што још увек није дошао Христу? Сигурно постоји таква могућност.

Међутим, кад схватимо да је основа хришћанског живота заједница са Христом, и кад дођемо к Њему да бисмо добили спасење, бићемо оспо-собљени да се молимо како треба. Тек када је цариник признао своје грешно стање и дошао Богу молећи Га за милост, био је оправдан.

Једна од уобичајених представа о молитви јесте да је њен првенствени циљ примање одговора. Желео бих да кажем да ако је ваш првенствени циљ да у молитви добијете услишење и одређене одговоре, неће проћи дуго времена и ви ћете престати да се молити. Поседовање вечног живота значи посветити се упознавању Бога. А и првенствени циљ молитве јесте познавати Бога. Првенствено је важна заједница, одржавање везе, а не примање одговора.

Колико дуго би ваши међуљудски односи потрајали када би једини циљ ваших разговара са људима из ваше околине био да вас услише кад тражите од њих да нешто ураде за вас? Ми обично разговарамо са својим пријатељима само ради одржавања пријатељства. Исто важи и за молитву. Исус је рекао у Матеј 6,33: »Него иштите најпре царства Божјега, и правде његове, и ово ће вам се све додати.« Тек на крају се говори о животним потребама. Бог зна наше потребе. Молитва није ту да Му на првом месту изнесемо своје потребе. Она треба да развије и одржи пријатељство са Њим.

Молитва као предмет је неисцрпна тема. О њој су написане читаве књиге које су тек дотакле површину. Међутим, постоји још једна појединост коју бих желео сада кратко да дотакнемо, а ТО је чињеница да треба да се ослободимо сваке журбе. Многи чак и у тренуцима молитве не примају благослов стварне заједнице са Богом. Они се сувише журе. Брзим корацима хитају да прођу кроз круг Христове драге присутности, застајући можда само за тренутак на овом светом подручју и не чекајући на савет. Они немају времена да остану са божанским Учителем. Враћају се на свој посао са својим теретом. Овакви неће никада постићи највећи успех, све док не науче тајну духовне силе. Морају да омогуће себи време да размисле, да се моле и да **чекају како би им Бог** обновио физичке, умне и духовне снаге. Не тренутак у коме ћемо застати у Његовој присутности, већ лични контакт с Њиме — то је наша потреба. Одсуство журбе у вашем молитвеном животу је једна од највећих тајни помоћу којих можете пронаћи личну заједницу са Христом.

Лично проучавање и молитва

Желео бих да закључим кратким прегледом типичног личног проучавања и молитве зацртаних у овом духовном рецепту.

На почетку дана, ма које то било време, у зависности од тога чиме се бавите, налазите место где можете бити сами. Пре свега упућујете кратку молитву за вођство Светога Духа како бисте били упућени на свој однос са Богом. Затим проучавате нешто о Христовом животу, усредсређујете се на Исуса и трудите се да замислите себе у догађају са Њим. Тога дана поново се пењете степеницама ка Њему, осведочени да сте грешник, схватајући да сте немоћни да спасете сами себе и зато себе поново предајете Његовом управљању.

Након што сте размишљали о тексту за тај дан, молитe се дужом молитвом говорећи Богу о ономе што сте прочитали. То даје свежину моли-твеном животу сваког новог дана и чува га да не постане нешто формално, једноставно понавља-ње одређених реченичних склопова.

Пошто сте испричали Богу оно што сте прочитали, додајете молбе које желите, и за себе и за друге. Када сте завршили свој говор, не журите! Сачекајте! Останите у ставу молитве чекајући да видите да ли Бог жели да вам нешто саопшти.

Верујем да нам се Бог обраћа путем нашег ума. Некад ћете бити свесни тога, а понекад и нећете. Међутим, ако останете на својим коленима и дозволите Богу да утиче на ваш ум, открићете да Он понекад има нарочите поруке за вас, нарочито разумавање духовних истина или своје нове планове за вас за тај дан.

Шта ако не буде деловало?

Често чујем како људи говоре: »Покушао сам са личним проучавањем и молитвом, али ми не иде.«

Обично их питам: »Колико сте дуго покушавали?« »Три дана.«

Морамо бити свесни да ми обично не очекује-мо да наши људски односи напредују тако брзо! Како можемо очекивати да наше пријатељство са Богом ојача за тако кратко време? Зато једини закључак до кога можете доћи јесте нова чврста решеност да од сада па надаље проводите тихо време насамом са Богом из дана у дан; а ако то будете стално чинили све док Исус поново не дође, бићете с Њим у пријатељству и заједници и упознаћете Онога кога познавати значи имати живот вечни.

Да ли желите да познајете Бога? Одвојите време, насамом, на почетку свакога дана, да тражите Исуса проучавањем Његове Речи и молитвом. И упознаћете се са најбољим Пријатељем кога сте икада познавали.

Хоће ли се однос са Богом покварити ако дан или два не будем у вези с Њиме?

Како и даље могу да верујем у Њега ако све одједном крене наопако?

ТРЕЋИ КОРАК

Једном давно (ово би требало да вам покаже каква ће ово врста приче бити) живео је један пар младих људи који су се много волели и одлучили да се узму. Младожења је мислио да је његова млада најлепше и најнежније створење које је икад видео, а невеста је сматрала да је њен будући муж најбољи и најзгоднији мушкарац на целом свету. Брак је почео, као што многи бракови почињу, са великим надама и очекивањима.

Свакога јутра када је муж морао да пође на посао, застајао би да се поздрави на растанку, а његова жена стајала би на вратима и махала посматрајући како кола излазе на главни пут и опет махала. Није улазила унутра све док се оно што је посматрала не би претворило у тачку и нестало иза угла на коме су кола скретала и нестајала са видика. Увече би провиривала са прозора сваког тренутка и излазила на врата да дочека свога мужа.

После извесног времена, међутим, када је муж требало да крене на посао, само би на брзину попио неки топли напитак и журно изашао на врата. Понекад она не би још ни устала из кревета. Кад би се увече враћао, често би је налазио како послује по кући, а она би подигла изненађено поглед и рекла: »О, зар си већ стигао? Завршићу ово за неколико минута, а онда ћу почети да спремам вечеру.« Брак још није био завршен, али медени месец јесте.

И тако, једнога дана, не сувише дуго после овога, некадашња невеста, која је сада била само жена, била је заузета шивењем. Негде у подсвести очекивала је сваког тренутка да буде прекинута у послу, јер је већ пало вече. Али није била прекинута. Коначно је завршила са шивењем и извадила је пеглу да испегла нову кошуљу коју је сашила. Затим је почела да припрема вечеру. Међутим, њен муж још увек није долазио кући. После дужег времена вечерала је сама, али била је забринута, па је само мало пробала храну. Много касније коначно је плачући заспала на каучу у дневној соби, јер јој муж те ноћи уопште није дошао кући.

Кући је дошао тек следеће вечери, и чим је ушао, она га је упитала: »Где си досад био?«

Он ју је изненађено погледао:

»Како то мислиш?«

»Где си био прошле ноћи?«

Он је био још више изненађен. »Зашто желиш то да знаш? Не очекујеш ваљда да долазим кући сваке ноћи. Одавно нисам чуо нешто смешније. Има на хиљаде људи који су у браку и проводе време одвојено. Шта је онда у томе тако страшно ако повремено не дођем кући? Не морамо бити тако крути када је у питању наш брак. Синоћ ми

се просто није долазило кући. Требало је да обавим неке важније ствари. Имам много обавеза, знаш. А кући и к теби долазим већину ноћи. Зар то није довољно?«

»Не, није!« одговорила је и почела да плаче.

»Хеј, погледај«, рекао је нежније. »Наш брак ме усмерава на то да долазим кући. Не треба да се узнемираваш ако понеку ноћ желим да проведем с неким од мојих других пријатеља. Не морам да долазим кући сваке ноћи да бисмо остали у браку. Мислим да је много здравије за наш брак да не упаднемо у некакву легалистичку колотечину. Зар не би мрзела ако бих кући долазио сваке ноћи само из навике? Ако не упаднемо у колотечину брак ће нам бити много узбудљивији!«

Јесте ли импресионирани?

Ако сте радознали и желите да знате крај овог малог упоређења, дозволите ми да вас уверим, да нису живели срећно до краја живота! Зашто? Зато што брак подразумева верност и оданост. Иако се јављају тренуци кад су осећања јака и тренуци када су осећања слабија, добар брак није никад утемељен на осећањима. Утемељен је на оданости неке кога волите, и то читавог живота, и који вас исто тако воли.

Говорили смо о рецепту за успешну заједницу и дружење са Богом. Увидели смо да је основа личног проучавања и молитве хришћанина да одваја време, насамом, на почетку свакога дана, да тражи Исуса путем Његове Речи и молитве. Као и у браку, постоји оданост и у заједници са Христом. Због те оданости ми ћемо непрестано тражити Исуса из дана у дан без обзира на наша осећања.

Сада претпоставимо да сте се обавезали да успоставите заједницу са Христом. Претпостави-мо да сте решили да одвајате прво време у сваком дану да бисте упознавали Бога. Шта ће се јавити као резултат?

Ако ту одлуку донесете пре него што сте наново рођени, док још нисте обрађени, могу се догодити две ствари. Прво, то може бити пут успона, јер само после новорођења може да се искуси уживање у духовним стварима. Могуће је, дакле, отпочети заједницу са Христом и открити да гледањем Исуса и Његове љубави постепено долазите до обраћења.

Друга могућност је да необраћена особа која се обавезује на молитвени живот заврши потпуним неуспехом. Састојак који ће одлучити шта ће се од ове две могућности догодити јесте ваше осећање потребе. Исус је казао: »Не требају здрави лекара него болесни.« (Матеј 9,12) Осећање потребе је оно што ће начинити одлучујућу разлику.

После новорођења

За онога ко јесте наново рођен, и обавезао се на заједницу са Христом, исто тако постоје две могућности. Однос може јачати, постајати све значајнији, или се може угасити. И опет оно што је одлучујуће јесте осећање потребе. Пре него што се човек обрати, осећање потребе често стварају ударци и ране живота. Али, како ствар стоји после обраћења? Како стичемо и задржавамо осећање потребе? Код овога желео бих да додам још нешто што нисам уврстио у основни рецепт за лично проучавање и молитву. Испустио сам хришћанско сведочење. А постојао је и разлог због којег сам га изостављао до сада.

На првом месту да бисте били сведок морате имати шта да кажете. Претпоставимо да сте позвани да budete сведок на суду, и пошто сте дали заклетву и заузели место на коме стоје сведоци, судија каже: »Где сте били у време збивања о којима говоримо?«

А ви одговарате: »Био сам код куће у кревету и спавао.«

»Да ли сте нешто чули или видели?«

»Не, господине судијо, спавао сам све време. Уопште нисам ни знао да се ишта догодило све до јутра.«

»И ви се још називате сведоком?«

Избацили би вас из суда!

У понеким хришћанским круговима сматрају да ће оживљавање и преображај духовног живота доћи сам по себи ако некако успеју да сведоче људима и да понекад оду у цркву. Међутим, основни предуслов да

би неко био сведок јесте да има нешто лично да посведочи. Ми не можемо да будемо сведоци по чувењу или по незваничним обавештењима. Сведочење захтева лично позна-вање и искуство. Према томе право сведочење може да почне једино пошто је неко успоставио личну заједницу са Христом.

Сведочење: узрок и последица

Па ипак, сведочење је и узрок и последица хришћанског живота. Или би можда било тачније рећи да је сведочење резултат и узрок хришћанског живота, јер не можемо сведочити док немамо шта да кажемо. Кад се укључимо у сведочење и помоћ другима, то повећава наше осећање потребе, то нас тера на колена и на тај начин постаје успешно средство подстицања које чини да наш однос са Богом, лично проучавање и молитва буду увек свежи и пуни значења. То је била Божја намера када нам је дао да имамо удела у објављивању радосне вести Јеванђеља другима.

У нашем упознавању Бога веома је важно проводити време у непосредном разговору са Њим и слушању Његовог гласа посредством Његове Речи. Сведочење је трећи добар начин на који се упознајемо — одлазећи на одређена места и чинећи нешто за Њега, сарађујући с Њиме.

Исти принцип важи за било који други однос. Мало је пријатељстава заснованих само на разговору — но, мало је пријатељстава која могу да опстану без њега. Ми одвајамо време да говоримо онима које волимо и да их слушамо. Али још боље се упознајемо док радимо заједно, путујемо или се играмо заједно. Каже се да постоје две пробе брака: Прва, заједничко лепљење тапета у купатилу. Затим, ако сте још увек у браку, покушајте да заједно очистите гаражу. Ако сте икада испробали неку од ових ствари, требало би да сте у стању да лично посведочите у прилог чињенице да је могуће сазнати понешто о супружнику кад заједно нешто радите, што можда не бисте никада сазнали да сте само седели и разговарали.

Сведочење је.....

Пре него што даље будемо говорили о овој тачки, можда је важно кратко продискутовати о томе шта сведочење **јесте**, а шта **није**. Да ли сте икада сматрали да сведочење на првом месту значи изаћи и звонити на врата људима које никад раније нисте видели и говорити им о вери у Бога? Исус је предложио човеку кога је исцелио у Гадаринском крају да оде кући својој к својима (својим пријатељима) и да њима каже шта је Бог учинио за њега. (Марко 5,19) Од њега се није очекивало да прилази потпуно непознатим људима, или да отпутује у неку далеку земљу. Уместо тога, Исус је казао: »Иди кући својој, к својима.« Требало је да каже шта је Исус учинио за њега лично.

С друге стране људи понекад остављају утисак да није потребно ништа да говоре, већ једноставно налазе уточиште у нечему што називају »неми сведок«. Вратимо се за тренутак у судницу да видимо како би то изгледало.

Судија каже: »Где сте били те ноћи двадесет седмог?« Тишина.

»Рекох, где сте били те ноћи двадесет седмог?«

Поново тишина.

Коначно, баш кад се судија спремао да вас с презиром отпусти из суднице, ви успевате да проговорите: »Желео бих да будем само неми сведок! Сматрам да већ само моје присуство овде у судници треба да покаже коме припада моја

оданост. Нисам баш речит, па ћу остати само неми сведок.«

Не, сведок не само што има шта да каже — он то и говори! Веома је битно, нема сумње, за наше хришћанско сведочење да смо љубазни, пријатни и да смо заинтересовани да помажемо онима којима је наша помоћ потребна. Али има и атеиста који могу да учине многе добре и миле ствари. Да бисмо били сведок за Господа Исуса Христа морамо имати шта да кажемо о Њему и Његовој љубави и о томе шта нам Он лично значи. Када је причање о томе какве је велике ствари Он учинио за нас удружено са животом пуним бриге и старања за добро других, ми на тај начин уздижемо Исуса и сведочимо за Њега. Три битне појединости Павле каже у Филиплјанима 2,12: »Градите спасење своје са страхом и дрхтањем.« Како да градите своје спасење? Који је ваш удео? Шта можете да учините? Три појединости. Проучавање Библије и одвајање времена за молитву представљају прве две. Трећа је хришћанско сведочење. Заиста се не можете ангажовати да говорите каквог дивног Пријатеља сте нашли у Исусу док не успоставите значајну заједницу с Њиме. Тако проучавање Библије и молитва постају потпуне неопходности да би се на крају јавило искрено хришћанско сведочење. Али ако се не укључимо у хришћанско сведочење и службу за друге, проучавање Библије и молитва ће се неизбежно искварити и ми ћемо на крају бити мање успешни него док још нисмо ништа ни почели.

Исус је испричао добро упоређење у двадесет петом поглављу Матејевог Јеванђеља да би објаснио

чињеницу да ћемо изгубити духовност коју већ имамо ако не будемо радили и сведочили другима. О томе можете читати од 14. до 30. стиха. У закључку, у 29. стиху, Исус је рекао: »Јер свакоме који има, даће се, и претећи ће му; а од онога који нема, и што има узмеће се од њега.« Само ако са другима делимо Божју љубав, одржаћемо у животу своју сопствену душу.

Ако не растемо, ми ћемо умрети. То је принцип у природи, а и у духовном животу. Биљка мора или да расте или да угине. Једнога дана моја жена је донела кући две саднице ружа. Посадили смо их на најбољем земљишту. Трудиле смо се да им обезбедимо доста воде. Међутим, ниједна од њих није расла. Коначно, када су већ изгледале као сасушене, једну смо пресадили на друго место. Она је почела да расте! Пресадили смо и другу, али та биљка је већ била мртва. Упркос свему што смо покушавали, ништа није могло да је обнови. Биљка која није расла угинула је.

Исус је говорио о начелима раста у Марко 8,35: »Јер ко хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а ко изгуби душу своју мене ради и јеванђеља онај ће је сачувати.« Ми растемо дајући себе у службу за друге, а када растемо, духовни живот се продужује.

Разлог да се не сведочи

Има неколико уобичајених страхова код људи који их наводе да не желе да се ангажују у служби другима. Први је духовна несигурност. Тешко нам је да друге уверавамо да ће их Бог прихватити такве какви су ако још нисмо уверени да Он прихвата нас. Тешко нам је да Исуса представимо другима када Га сами не познајемо.

Други страх је страх од неуспеха. Бринемо се да нећемо успети успешно да сведочимо. Више волимо да сведочење препустимо »професионалцима« који, по нашем мишљењу, знају како то успешно треба да се ради.

Међутим, ни за успех ни за неуспех ми нисмо никада били задужени. Не треба да се бринемо због успеха. Само сила Светога Духа може да придобије срца.

Трећи страх који често долази до изражаја јесте страх да случајно не дамо погрешне информације — да нисмо довољно добри теолози који би били способни да одговоре на сва питања и приговоре који би се могли појавити. И овде важи исто: ако о сведочењу говоримо као о ономе што је Исус учинио за нас, требало би да знамо све одговоре! Не тражи се да сваки хришћанин постане теолог и студент археологије, да научи грчки, јеврејски и све остало, пре него што ће моћи да говори неком другом о Христовој љубави и сили.

Други значајан приговор сведочењу је тај што оно захтева време. И опет, овај приговор је често заснован на погрешној претпоставци да је сведочење значајан додаток нашем свакодневном програму. За онога ко има заједницу са Исусом и има шта да каже, сведочење постаје начин живота. Оно не подразумева обавезно издвојено време да би се о Исусу говорило породици и пријатељима, већ се збива током наших свакодневних додира са њима.

Бог нам је дао и једно време као дар нарочито због тога да бисмо доживели радост радећи за Њега. То време зове се 7 дан. У једном дану од седам Бог нам даје време — време да одржавамо везу с Њиме на нарочити начин и време да му се придружимо у служби за друге. Да ли имате пријатеља који је био болестан и коме би посета пријала, али ви једноставно нисте имали времена да га посетите? Бог вам даје 7 дан. Имате ли суседа за кога знате да је усамљен и кога бисте желели да позовете, али сте били сувише заузети? Бог вам даје 7 дан. Јесте ли намеравали да изведете своју децу у природу или можда у шетњу поред језера, али нисте имали времена? Бог вам даје 7 дан. Било да делимо Божју љубав са породицом и пријатељима, или сведочимо другим људима, времена има, сваке седмице — то је Божји нарочити одговор на проблем проналажења времена за помоћ другима ако смо сувише заузети.

Поред тога Божја је намера да сведочење и служба постану начин живота. Биће, то је тачно, случајева када ће сведочење бити сложеније. Међутим, наше сведочење не може никад бити ограничено само на такве случајеве. У ствари, признавали ми то или не, ми јесмо сведоци читавог дана, у свему што чинимо. Својим животом, својим поступцима, атмосфером која нас окружује, ми дајемо сведочанство за или против Бога. Када имамо живу заједницу са Богом, Он ће обојити свако наше сведочење, и немо и речима, и Бог ће га користити да покаже своју љубав и другима у кругу нашег утицаја.

Други проблеми у личном проучавању Библије и молитви

У девет од десет случајева ако је постојало време значајног одржавања везе са Богом из дана у дан и покварило се, то се збило због недостатка

сведочења и службе за друге. Има и других појединости које могу да изазову кратак спој у нашој

заједници са Богом. Погледајмо укратко неке од њих.

Проблем са којим се многи људи срећу је нередовно лично проучавање и молитва. Они повремено проводе време са Богом и узбуђени су увиђајући Његову љубав и прихватање које им се открива. Затим их посао сасвим окупира и они пропуштају један дан, или неколико дана, или чак можда једну недељу или две. Онда, обично због неког проблема или невоље у свом животу, почињу поново да траже Исуса. Међутим, кад прође неколико дана и криза умине, они поново лако заборављају и занемарују заједницу са Богом. Понекад се људи питају, кад виде да нема духовног раста (што је последица заједнице које час има, час нема) да ли је Бог можда љут на њих због тога што Га занемарују и да ли су можда зато кажњени последицама које виде у свом животу.

Они заборављају да кад занемарујемо личну заједницу са Богом и дружење са Христом, постоји и непријатељ који то користи. У Библији, у којој се говори о Богу, говори се и о Његовом непријатељу, ђаволу. Каже нам се да »супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере.« (1. Петрова 5,8) Кад занемарујемо дружење са Богом, можемо бити сигурни да ће непријатељ учинити све што је у његовој моћи да поново не нађемо много значаја у својој заједници са Исусом, јер зна да је то наш једини извор силе. Он ће покушавати да нас запосли како више не бисмо одвајали време за Бога. Свалиће на нас све проб-леме живота. Збрисаће нас кушањем и грехом и затим нам рећи да се случајно не усудимо да се вратимо Исусу, све док Му неколико недеља не будемо верно служили. После десет дана ће нас опет навести да паднемо и поново доживимо неуспех. Ово може да потраје и тако траје и траје, све док се и најјача особа не обесхрабри.

Други проблем који наводи неке људе да раскину своју заједницу са Богом јесте несхватање шта је у ствари вера. Вера је реч која се често погрешно разуме. Има људи који сматрају да је вера нешто што сами изграђујете, нешто што можете сами да створите. Међутим, нагласио бих да веру никада не изграђује човек — вера је Божји дар. Павле нам то јасно каже.

Читаве цркве саграђене су на лажној претпоставци да је вера нешто што ви изграђујете. Људи су сматрали да морате да вежбате своју веру, и да је треба вежбати тако што ћете натерати себе да верујете да ће се нешто догодити. Они сматрају да ако довољно чврсто верујете, заиста ће се догодити то што верујете.

Девојчица са кишобраном

Постоји прича о девојци која је дошла на богослужење на које су се људи сакупили да се моле за кишу. Усели су се осушили и киша им је била веома потребна. Девојчица је пошла носећи свој кишобран. Људи су се подсмехнули њеној вери.

Међутим, киша је заиста пала. И тако су казали да је киша пала зато што је девојчица понела кишобран. И ако будете имали петље и храбрости да понесете свој кишобран, то ће учинити да киша падне. Али није истина да је киша падала због тога што је она понела свој кишобран, већ је она понела свој кишобран зато што је знала да ће пасти киша. Постоји ли разлика?

Ефесцима 2,8 каже: »Јер сте благодаћу спасени кроз веру; и то није од вас, дар је Божји.« Вера је дар од Бога. Њу не можете изграђивати. Вера је више од веровања. Она је више од »држања Бога за реч«, што су многи хришћани прихватили за дефиницију вере. Вера је поверење — а поверење произилази из одржавања везе и познанства са Оним ко је потпуно достојан поверења.

Погрешно схватање вере или поверења може да доведе до тешкоћа у заједништву са Христом. Погрешне замисли о вери наводе нас да очекујемо да Он поступи или одговори према нашим молба-ма. А кад се молимо и не примимо одговоре које тражимо, или кад неочекиване потешкоће дођу у наш живот, попуштамо искушењу да све напустимо.

Једном сам отишао да посетим човека који је народски речено био »тежак«. Држао сам предавања у његовом граду и неко је предложио: »Зашто га не би позвао на предавања?« Отишао сам његовој кући на крају града и покуцао на врата. Отворио је, и кад је чуо ко сам, узвикнуо: »О, ви проклети предавачи!«

Затим ме је позвао да уђем — што стварно није имало смисла! Кад сам ушао и сео, почео је да ме обасипа грдњама, покушавајући да ме увреди. Једна од ствари које ми је рекао, била је: »Разговарао сам са проклетим јастуком толико пута колико и са неким проклетим предавачем, и никад нисам добио никакав проклети одго-вор ни од једнога од њих.«

Одбацио је свој живот молитве на основу тога да ли је или није примао одговоре. Ако се молите само да бисте били услышени у свом тражењу, одбацићете пре или касније свој молитвени живот. Некада сам сматрао да су проучавање Библије и молитва циљ сами по себи. Али сам затим открио да су то широки прилази које нам је Бог дао да бисмо могли да одржавамо везу с Њиме. Ако се обавежимо да одржавамо везу са Њим посредст-вом ових прилаза, ми ћемо Га упознати. А кад Га будемо упознали,

открићемо да је наше поверење спонтано пробуђено.

Вера је спонтана

Један од највећих појединачних доказа да се појавила права вера или поверење јесте њена спонтаност. У том погледу она је сродна љубави. Јесте ли икад покушали да се приморате да некога волите? Како је ишло? Љубав не можете да укључите и искључите, зар не?

Једна од најуспешнијих непријатељевих превара јесте навести човека да ради било шта друго осим да се упозна са Исусом. Такав човек каже: »Занима ме религија. Заинтересован сам да поста-нем хришћанин.« А ђаво говори: »Охохо, види ти њега!« И сазове свој Комитет за разне начине и средства. То нема никакве везе са новцем. Он има много начина и средстава да човека одведе на споредни колосек како не би упознао Бога. Ваво каже: »Ако овај човек буде упоран да постане хришћанин, навешћемо га да се труди око праведности.« Зато почиње да шапуће на уво том човеку: »Мораш да будеш добар ако желиш да будеш хришћанин. Мораш да чиниш оно што је право. Боље би ти било да порадиш на томе! Ево, данас си направио грешку! Боље би ти било да се више трудиш!«

Јесте ли се некада толико трудили да заспите да сте се потпуно расанили? Јесте ли се некада толико борили са ђаволом да сте због тога постали још сличнији њему? Ако стално гледате себе у огледалу, све ћете више личити на себе! Гледањем се мењамо.

Допустите ми да вас поново подсетим да ми не остварујемо своју праведност. Праведност се јавља кроз Исуса; она се не може израдити. Римљанима 4,4.5: »А онеме који ради не броји се плата по милости него по дугу. А онеме који не ради а верује онога који правда безбожника, прима се вера његова у правду.«

То никако не значи да неће бити праведности. Али она ће се јавити као дар од Бога, не као плод наших сопствених напора. Кад коначно схватимо да праведност долази кроз веру, ђаво тада каже: »Тачно — сада си схватио! Поради мало више на вери! Натерај себе да верујеш! Ако будеш довољно чврсто веровао, однећеш победу или ћеш на молитви примити одговор који очекујеш.«

Али, ђаво је лажов — у ствари, Библија то јасно тврди у Јован 8,44. Истина је да се и праведност и вера јављају као резултат заједнице са Господом Исусом Христом. Вера није сама себи циљ. Она је средство да се дође до циља. И увек долази и расте у свом правом облику из заједнице са Исусом који је постојан и жив.

Праведност се не открива онима који је траже. Праведност долази у живот оних који траже само Исуса. Вера се не јавља код оних који је траже, већ код оних који траже само Исуса.

Позивам вас данас да прихватите оно што производи праву, спасоносну веру. То је основ читавог хришћанског живота. То је пут спасења.

То је познавање Исуса као вашег личног пријатеља. А однос и пријатељство са Исусом ће вас повести до свега осталог што је Исус имао на уму за вас и на овом свету и на свету који ће доћи.

Зашто много тога креће нагоре кад више тражимо Бога?

Још један проблем који може да наведе људе да одбаце свој живот молитве, проблем који је тако уобичајен да се њиме треба позабавити, јесте то што често када почнемо да тражимо заједништво са Богом, све одједном крене наопако. Додуше, не дешава се то увек, али чини се да се догађа чешће него што се не догађа.

Све то би вам било јасно, наравно, када бисте били ђаво и када бисте знали да је заједница са Исусом целокупна основа хришћанског живота и раста; учинили бисте све што можете да обе-схрабрите човека који Га тражи. Оно што је мене збунило, када се нешто такво први пут мени догодило, била је помисао: Зар Бог није довољно велики да то спречи и учини да се тако нешто не догађа?

Одговор на ову недоумицу је запањујући и откривен је у прва два поглавља књиге О Јову. Погледајмо тај извештај, почевши са 1. поглављем, стихови 6. до 8: »А један дан дођоше синови Божји да стану пред Господом, а међу њих дође и сотона. И Господ рече сотони: откуда идеш?

А сотона одговори Господу и рече: проходих земљу и обилазих.

И рече Господ сотони: јеси ли видео слугу мојега Јова? нема онакога човека на земљи, добра и праведна, који се боји Бога и уклања се ода зла.«

Сотонина тврдња је била: »Ја сам цар Земље. Ја тамо владам.« Божја тврдња је била: »Не владаш свима. Јеси ли узео у обзир мога слугу Јова?«

»А сотона одговори Господу и рече: еда ли се узалуд Јов боји Бога? Ниси ли га ти оградио и кућу његову и све што има свуда унаоколо? Дело руку његових благословио си, и стока се његова умно-жила на земљи. Али пружи руку своју и дотакни се свега што има, псоваће те у очи.

А Господ рече сотони: ево, све што има нека је у твојој руци; само на њега не дижи руке своје.

И отиде сотона од Господа.« (стихови 9-12)

У чему је била ствар? Сотонина оптужба је била да је једини разлог што Јов служи Богу био у томе што је добио богатство и благослов од Бога, зар не? То је била његова оптужба. И бар у Јововом случају Бог је у својој мудрости видео да је најбоље да допусти сотони да покуша да докаже своју тврдњу. Тако му је Бог дао дозволу. И сотона је одмах улетео пуцајући из свих оруђа, тако можемо рећи, и узео све што је Јов имао.

То је Јов погрешно схватио. Мислио је да је Бог тај који му је узео све што је имао. (стих 21) Увек је постојало доста погрешних схватања о Богу, зар не? Али, упркос Јововом погрешном схватању о Богу, он није постао један од неразборитих. Сачувао је своје поверење у Бога. Мора да је довољно добро познавао Бога кад је имао основ за поверење које је могло да опстане упркос неким погрешним схватањима.

Пређимо на 2. поглавље: »Опет један дан дођоше синови Божји да стану пред Господом, а дође и сотона међу њих да стане пред Господом. И Господ рече сотони: откуда идеш? А сотона одговори Господу и рече: проходих земљу и обилазих.

И рече Господ сотони: јеси ли видео слугу мојега Јова? Нема онакога човека на земљи, добра и праведна, који се боји Бога и уклања се ода зла, и још се држи доброте своје, премда си ме наговорио, те га упропастих ни за што.

А сотона одговори Господу и рече: кожу за кожу, и све што човек има даће за душу своју. Него пружи руку своју и дотакни се и костију његових и меса његова, псоваће те у очи.

А Господ рече сотони: ево ти га у руке; али му душу чувај. И сотона отиде од Господа, и удари Јова злим приштем од пете до темена.« (стихови 1-7) Ипак је Јов сачувао своју непоколебљиву оданост Богу. Јовова супруга, међутим, није. Јов је изгубио све што је имао, осим своје жене. Ђаво је знао да ће она бити корисно оруђе у његовим рукама. Чим је шчепао Јовову супругу, мора да је мирно сео и смешећи се честитао својим демонима подсећајући их да ће, ако истрају у томе, шчепати и Јова.

Јов, други део

Нећемо гледати на догађаје из Јововог живота само као на поуку из историје. Они могу да нас науче важним истинама о томе зашто све постаје много горе кад више тражимо Бога. Желео бих да изразим своје мишљење да се Јовово искуство збива, пре или касније, у животу сваког човека који тражи Бога. Можете да доживите Јовово искуство, први део, други део или десети део. То се одвија отприлике овако: сотона зна да све што треба да уради да би нас задржао у својим редовима јесте да нас држи

подаље од наше личне заједнице са Богом. Он не брине толико о томе на шта нас наводи да чинимо или да не чинимо. Често се не наслађује толико злом које чинимо, колико тиме што чинимо правду и добро својом сопственом силом. Сотона очигледно својеволно бира и неке људе оставља на престолу, док друге гура у блато. Човек може бити изгубљен дичећи се својим успесима, ако су ти успеси постигнути његовом сопственом снагом, у одвојености од Исуса, исто као што може бити изгубљен ваљајући се у блату својих погрешака.

Тако се сотона вероватно уопште не брине ако нас је навео да учинимо или не учинимо нека зла дела. Оно због чега он постаје нервозан јесте да ли је неко или није у стварном пријатељству и заједници са Богом. Њега страшно мучи када види да се неко занима за искуство спасења вером, јер тада зна да ће га то поразити на дуже стазе.

Тако, када почињемо да се усмеравамо ка упознавању Бога, ђаво сазива свој Комитет за разне начине и средства да се то усмерење не оствари у вашем и у мом животу. У исто време подиже своју песницу према Богу и износи исту оптужбу коју је износио против Јова.

Сотона каже Богу: »Видиш ли овог човека? Разлози због којих те тражи су себични; жели да преболи своје ране; жели да добије мир о коме је чуо друге хришћане како говоре; жели да му проблеми буду решени, жели да стигне на небо и да му молитве буду услышене; не тражи те он зато што те воли, већ због онога што може да добије од тебе.«

Затим говори својим демонима да дођу к нама и осипа палбу из свих својих оружја. Говорим из личног искуства, јер треба бити лопов да би познавао лопова! Када сам по први пут почео да тражим стварно искуство са Богом, све се срушило. Говорим о проблемима — физичким проблемима, финансијским проблемима, породичним проблемима. И не само то, ђаво лично долази са сваким кушањем којим може да нас припреми и наведе да паднемо и погрешимо, а понекад и да живимо горим животом него раније. И упркос чињеници да тражимо Бога, проводећи време са Његовом речи и на коленима, све се руши.

Знате ли шта сам урадио први пут када се то догодило? На крају тога дана рекао сам: »Е, ово није успело!« Одлучио сам да следеће јутро преспавам. Погодите шта се тада догодило. Имао сам леп дан! Све је ишло глатко. Нисам чак ни »грешио«. На крају тог дана честитао сам себи на одличном животу кога сам проживео тога дана. А ђаво се вратио у свој Комитет за разне начине и средства и сви су се смејали на тој седници! Стратегија им је упалила.

Једном ми је један студент рекао: »Престао сам да будем хришћанин пре две недеље и отада нисам сагрешио!« Често примећујемо да у тренутку када одбацимо своју заједницу са Христом, ствари наизглед крену набоље. Као да проблеми нестају.

Е, сад, на тој тачки ћете помислити да ће ђаво бити довољно паметан да вас остави на миру. Међутим, као грешник број један у свемиру, сотона има значајан недостатак самоконтроле. Тако ме неколико недеља оставља на миру и ја сам његов, јер не тражим Бога, не молим се, не читам Реч Божју. Али тада долази к мени поново — овога пута из чисте забаве. Није био задовољан само тиме да види некога у изгубљености; желео би да га свали у блато. Тако, када дође после

недељу или две и донесе још више невоља, приморан сам се молим. Јесте ли некад то доживели? Ми кажемо: »Мислим да ми ипак треба ово искуство са Богом.« И онда поново почињемо да тражимо Бога. Тада ђаво стварно постаје нервозан. Још више се узнемири и жали се својим демонима: »Шта је са нашим деловањем?« И они поново долазе к нама са свим што имају.

Да је ђаво довољно паметан, он би неке од нас оставио на миру и одавно нас имао. Али он не престаје да нас напада све док за стално не будемо отерани к Богу. Бог може неке од ђаволових маневара да преобрази да делују Њему на славу, зар не?

Јовова тајна

Тешко ми је да признам колико пута сам прошао кроз овај мучан процес, све док ми једнога дана није синило шта се догађа. Била је то Прича о Јову, други део. А која је била Јовова тајна? Кад је Јов доказао пред свемиром и пред противничким силама у великој борби између Христа и Сотоне да Богу не служи из себичних разлога, већ зато што Га воли, Бог је могао да наступи са својим благословима и натера ђавола да побегне. И на крају, Јовови благослови су били удвостручени.

Како делује Јов, део други? Кад ђаво изнесе своју оптужбу да су наши мотиви у тражењу Бога себични, Бог мора да допусти ђаволу да покуша да докаже своју тврдњу док се наши мотиви не открију пред нама самима, пред ђаволом и пред читавим свемиром. Бог је увек био частан и поштен, чак и у својим поступцима према ђаволу. Ускоро ће доћи време када ће се свако колена савити и сваки језик признати да је Бог увек био беспрекоран, частан, поштен и праведан. (види: Филиплјанима 2,10.11) И сам сотона ће пасти на колена и признати да Бог никад није прекорачио своја овлашћења.

У реду, тако ја почињем да тражим Бога, и сотона каже: »Он те тражи само због себичних разлога. А ја сам избачен са неба због себичности. Не можеш више да му помажеш.« Бог је сатеран уза зид. Једини који могу да докажу да ли је Бог или ђаво у праву смо ви и ја.

Шта се догодило на крају првог дана када је све кренуло наопако и кад сам ја рекао: »Е, ово није успело« и када сам преспавао следеће јутро? Којој сам страни дао свој глас? Доказао сам да је ђаво био у праву. Када ствари нису ишле онако како сам планирао, заборавио сам да тражим Бога и сотона је био потпуно у праву у мом случају. Када ми је коначно синило шта се збива, схватио сам да му је Бог допустио да ме кињи. Схватио сам да су моји мотиви због којих сам служио Богу били погрешни.

Али, ја не могу сам променити своје мотиве. Себично срце не може да промени само себе. Постоји само једно место на коме мотиви могу да се промене, а то је код Исусових ногу.

Тражење Бога због правих разлога

Тако, кад увидимо у чему је ствар, ми падамо на колена и кажемо: »Молим те, Боже! Схватам свој проблем. Хоћеш ли ми дати своју милост да променим моје мотиве, тако да почнем да Те тражим због Тебе, а не због себе?« Зар не бисте желели да тражите Бога због Њега, уместо због себе? Зар не бисте желели да будете у стању да тражите Бога одговарајући на Његову љубав, због онога што је Исус већ учинио за нас на крсту? Зар не бисте желели да стално тражите пријатељство и заједницу са Небом без обзира на све што се збива у вашем животу, било добро или зло? Када тако чините, почињете да доживљавате остатак приче о Јову која се сада остварује у вашем животу.

Једног дана видите како Бог долази ђаволу и каже: »Како иду ствари?« (Опростите ми, молим вас, што стављам речи у Божја уста.)

Ђаво каже: »Нудим му све што имам.«

А Бог каже: »Знам, посматрам ја то. Али, он ипак тражи заједницу са Небом, зар не?«

Ђаво почиње да се врпољи.

А Бог каже: »Може ли бити да Ме овај човек тражи због онога што је Мој Син учинио? Може ли бити да Ме он тражи из љубави, а не из себичних разлога?«

И тада ђаво нестаје у даљини. Нема шта више да каже.

Доказивање да је Бог у праву

Божја је тврдња била да га Јов воли и да му је због тога веран. И Јов је доказао да је Бог био у праву. Предност ми је да данас поново докажем да је Бог био у праву. Бог нам помаже да Га тражимо зато што Га волимо и да Му предамо своје себичне мотиве. Једино тада Бог може доћи са свим благословима и са силом са неба коју чезне да нам донесе.

Послушност. Како ? Зашто ? И шта се догађа ако не успем?

Шта се јавља прво: победа или мир? Како да се сачувам од греха?

ЧЕТВРТИ КОРАК

Кад сам био мали дечко, седео сам и плакао, јер је увек брат мој млађи веће парче добијао.

Мој отац је имао обичај да мени и мом брату понавља ове стихове. Сећам се како су једне, године, непосредно пред Божић, неки љубазни познаници дали нама, дечацима, по кесу божићних слаткиша. Био је то неки тврд слаткиш; чинило се да у устима може да остане сатима.

Моји родитељи су се одмах забринули. Нису желели да покваримо зубе или стомак, па су поставили правило. Може да се узме само један комад слаткиша, и то у време obroка. Између obroка нема слаткиша. Имао сам шест година, а мој брат осам. Та правила су била сувише строга за малог дечака, па сам ја завлачио руку у своју кесу слаткиша и између obroка. Када је мој отац чуо за то, одмах је бацио моје слаткише.

Тада сам се ја веома забринуо за здравље свога брата и одлучио да му помогнем тиме што сам истресао његову кесу у тоалет!

Као резултат мојих настојања у корист његовог здравља, дипломатски односи у нашој кући нису били баш добри неко време. Мој брат још увек воли да прича о томе кад год му се пружи прилика! Међутим, зашто ми чинимо такве ства-ри? Шта је то што нас нагони на рат, такмичење у екстремном виду — или на очигледно безазлене друштвене игре на другом крају спектра — или на фудбал, рагби и борилачке спортове који на овој скали надметања стоје негде између? Зашто смо сви толико заинтересовани за то ко ће победити, ко ће бити на врху, ко ће бити први?

Све је почело са грехом, зар не? Луцифер, херувим заклањач, »кћи зоре«, рекао је у свом срцу: Изаћи ћу на небо, више звезда Божјих подигнућу престо свој, и сешћу на гори зборној на страни северној; Изаћи ћу у висине над облаке, изједначићу се с вишњим.« Можете читати о томе у Исаија 14,12-14. А он је то исто искушење донео нашим прародитељима у Едемском врту. 1. Мојсијева 3,5: »Па ћете постати као богови.« Грех је почео присвајањем славе која је припадала једино Богу Створитељу и ми већи део свог живота проводимо у такмичењу ко је највећи. У вези са тим су наше игре, наше забаве. То се огледа у пословном свету, у суседству, а понекад чак и у Цркви. А у свом коначном издању доноси смрт.

Као што смо запазили раније, основна поједи-ност код сваког греха је одвајање од Бога, што доводи и огледа се у тој незаситој жељи да се буде први, да се буде највећи. Та егцентричност је основа свих грешних дела, мисли и поступака које видимо у свом животу. Људи понекад сматрају да би потпуно и заувек раскрстили са егцентричнош-ћу, грехом и непослушношћу, што је само последица греха, када би доживели новорођење. А онда се запрепасте и пренеразе када открију неке од оних истих греха, проблема и промашаја у свом животу којих је било пре него што су уопште успоставили заједницу са Христом. Сувише често овај проблем чини да се новообраћени хришћанин обесхрабри, да одбаци своју заједницу са Христом и чека следеће оживљавање, позив са говорнице или духовно пробуђење. Међутим, обраћење није никад било гаранција да ће одмах наступити потпуно савршенство, и тако је питање о томе како се хришћанин који расте односи према падовима, промашајима и грешкама веома

практичан, иако болан предмет.

Како је Исус поступао са онима који су знали да су грешници?

Да ли је могуће да свети људи греше? Је ли могуће да човек греша и да зна да греша и да још увек наставља да чини што не треба, а да ипак буде хришћанин? Како Исус поступа према светима који греше? То је практично питање, а одговор на њега је узбудљив и охрабрујући.

Хајде да покушамо да разрадимо наш предмет на основу онога што налазимо у Писму о томе како је Исус поступао према хришћанима који су грешили. Текст се налази у Марко 9, а почиње са 33. стихом: »И дође у Капернаум, и кад беше у кући запита их: шта се препирасте путем међу собом? А они мучаху; јер се путем препираше међу собом ко је највећи.«

Видим Исуса и Његове ученике како путују прашњавим путем према Капернауму. Исус се упутио у Јерусалим и ученици су били сигурни да ће тамо успоставити своје царство, а очекивали су да ће то бити земаљско царство. Кад се радило о царству, они су имали неке незавршене послове. Још увек нису средили ко ће бити председник владе, ко први министар, ко министар финансија и ко ће бити највећи.

И тако су идући према Капернауму покушава-ли да среде своје недовршене послове. Знали су да није било добро то што се свађају, па су заостајали за Исусом. Кад су стигли у Капернаум, били су толико заостали за Њим да није могао чути њихов разговор, па их је, кад су били сами у кући, Исус упитао о чему су разговарали целим путем.

То нас учи нечему веома занимљивом код грешења. Тешко је грешити у Исусовом присуству. Јесте ли то запазили? У ствари, већина људи, чак и најслабијих, признали би да је тешко грешити у присуству некога кога волите и веома цените. Већина грешних поступака мора да се уради кад нема оних које волимо и поштујемо.

На неки начин морамо да се осећамо удаљенима од Бога, удаљенима од Исуса Христа, да бисмо наставили са намерним, свесним грешењем.

И тако видимо да су ученици заостајали за Исусом надајући се да ће сакрити од њега предмет разговора који их је толико заокупљао. Али, када су стигли у Капернаум, у кућу у којој је требало да одседну, Исус је послао Петра у чудну мисију на обали мора, по новац... у банку! Занимљива банка, слажете ли се? Рибља уста! И док је Петар био одсутан, Исус је поставио осталима ово питање. Очигледно да је имао више од једног разлога да пошаље Петра! Није желео да Петар буде ту када их буде печнуо. Желео је да и други ученици

имају прилику да размисле и одговоре без Петра који је увек први одговарао на сва питања.

Тако је Исус послао Петра, а онда упитао ученике: »О чему сте причали на путу за Капернаум?«

Почели су да шарају ногама по прабини и да се врпоље. Нису одговорили. 34. стих каже: »А они мучаху.« Било им је лакше да ћуте! Кад су мене питали шта се збило са кесом божићних слаткиша мог брата, и ја сам ћутао! Али, Исус је упорно постављао своје питање и напokon је један од ученика рекао: »Па, овај, хм! Питали смо се, у ствари, ко ће бити највећи у царству.«

»Дајте ми другу дванаесторицу!«

Исусов живот је био живот понизности. Исус је испразнио себе и »понизно сам себе узевши обличје слуге« према Филибљанима 2,7. Онај коме су биле поданички верне и пред ким су се клањале све небеске војске, дошао је на ову Земљу и родио се у скромној шталици. Онај који је био толико богат да се то не може замислити, постао је сиромашан, да бисмо ми путем Његовог сиромаштва могли постати богати. (2. Коринћанима 8,9) Стално је покушавао да помогне својим ученицима да схвате да је права величина засно-вана на скромности. Али, они нису разумевали ту поруку.

У том тренутку мислим да је Исусу било лако да каже: »Губите ми се с очију, ви, бедна дванаесторицо! Дајте ми другу дванаесторицу; почињем из почетка!« Али, уместо тога, Он их је позвао к себи и рекао: »Који хоће да буде први нека буде од свију најзадњи и свима слуга. И узевши дете метну га међу њих и згрљивши га рече им: Ко једно овакво дете прими у име моје, мене прима; а ко мене прими, не прима мене него онога који је мене послао.« (Марко 9,35-37) Искористио је мало дете да објасни какво је у ствари небеско царство.

Био је љубазан према својим ученицима. Био је стрпљив са њима. Није их осуђивао. Износио им је своје поуке, а кад нису успели да их науче, настављао је да их поучава. А изнад свега наста-вљао је да иде са њима; продужавао је да се дружи са њима. Настављао је да једе са њима, да путује са њима, да ради са њима, да им поверава своје дело и свој задатак.

Криви за најтежи грех

Из ове поуке у Писму имамо доказ како се Исус понашао према својим ученицима кад су грешили. Који је грех био у питању? Био је у питању понос. Ох, рећи ћете, па свако има мало поноса. То је оно на чему је заснован наш свет. То је оно што игре као што су »не љути се човече« и »монопол« чини забавним. А посвећење је дело које траје читавог живота; можда сматрамо да ћемо непосредно пред смрт можда изаћи на крај са тим малим проблемом поноса. Али, не, понос је најтежи грех. Понос је био грех који је отпочео читаву збрку на овом свету. И мада је истина да и по Божјој процени, као и по нашој, постоје различити степености греха, Он има другачију скалу вредности. Понос је за Бога најодвратнији, јер је најсупротнији Његовој природи.

Овај грех, за који су ученици били криви, био је један од најтежих греха, ако не и најтежи. То је био страхан и тежак грех. И они су знали да није било добро то што раде, јер су се чували да не попусте том греху све док је Исус био тако близу да би их могао чути. Па ипак су настављали то да чине. У ствари, настављали су са овим грехом читаве три године које су провели са Христом. Још увек су били везани за њега у горњој соби оне ноћи пре распећа. И тако морамо да га квалификујемо као свесни грех, грех који се понавља, који се чини из навике, грех који се гаји, упоран грех, дрзак грех — ако хоћете. Ученици су били криви за најтежи грех.

Сећам се да је неко, док сам био младић, говорио о томе да су једини греси које Бог опрашта греси учињени у незнању. И то ме скоро докрајчило, јер сви моји греси нису били греси учињени у незнању. А твоји?

Има неких »теолога« који кажу да »не греш« у 1. Јовановој 3,6. значи да нећемо починити никакав свесни грех. Може се догодити да склизнемо, да промашимо циљ, али нећемо грешити намерно. Тако стичете утисак да су греси које Бог може да опрости само они у које случајно упаднете. Али има сувише много оних чији су греси далеко опаснији од тога и који у таквом ставу не могу наћи утеху.

Из искуства ученика можемо да видимо како је Исус поступао према грешницима који су грешили, који су били свесни тога да греше и који су настављали да греше.

Јесу ли ученици били обраћени?

Сада би неко могао да каже: »Проблем са овим ученицима је био у томе што нису били обраћени.« Немојте ми то рећи! Морам да вас подсетим да су ови ученици били исти они људи који су истеривали ђаволе, чистили губаве, исце-

љивали болесне и подизали мртве. Бог сигурно не даје силу необраћеним људима да то чине. Кад су се седамдесеторица вратила са своје мисије, радујући се сили коју су имали да истерују ђаволе, Исус је рекао: »Него се радујте што су ваша имена написана на небесима.« (Лука 10,20) А Јован 3 каже да не можете чак ни да видите царство небеско ако се наново не родите. Тако можемо закључити да морамо да прихватимо претпоставку да су дванаесторица ученика били обраћени.

Истина је да је Исус рекао Петру у ноћи пре распећа: »И ти кад год обративши се утврди браћу своју.« (гл. 22,32) Ми често заборављамо да је обраћење свакодневна појава — и да се овде говори о Петровом поновном обраћењу. После свог одрицања од Исуса, требало је да се Петар поново обрати и да се покаје за свој грех. Али, у горњој соби, пре одрицања, када се Петар предао Исусу и дозволио Му да му опере ноге, био је чист. Исус је тако казао у Јован 13,10.

Тако не можемо једноставно прећи преко проблема свесног грешења ученика и казати да је он настао због тога што нису били обраћени. Како, онда, Исус поступа према ученицима који су криви зато што су свесно грешили? Он је дао своју добро познату изјаву у Матеј 12,31: »Сваки грех... опростиће се људима.« Је ли то добра вест?

Неопростиви грех

Шта да кажемо о неопростивом греху? Исти одељак у Матеју 12 говори о томе. Међутим, сачекајте само часак. Ако ће сваки грех бити опроштен, онда ће то обухватити и неопростиви грех, зар не? Исус је рекао: »Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.« (1. Јованова 1,9) Тако је Исус вољан и у стању је да опрости сваки грех, зар не? Он каже да ће сваки грех бити опроштен. Шта је онда неопростиви грех? Једини грех који не би могао бити опроштен био би онај за који не тражимо опроштење, за који се не кајемо. Неопростиви грех је та врста греха, то је тако јасно. Подвучимо црвеном оловком, зеленом, наранџастом, плавом и љубичастом да ће се »сваки грех... опростити људима«, укључујући и свесни грех, укључујући и грех из навике, укључујући и упоран грех, укључујући и најтежи од свих греха, као што је понос.

И ако је Исус јасно казао да ће сваки грех бити опроштен, ако је Он опростио ученицима и наста-вио да

хода са њима чак пошто су упорно чинили најтежи грех, онда мора да је Исус спреман и мора да је у стању и вољан да опрости све мање грехе, као што су убиство, крађа и прељуба, зар није тако?

Нема осуде

Библијско начело је да »Бог не посла сина својега на свет да суди свету, него да се свет спасе кроза њ.« (Јован 3,17)

Прељубочиници коју су књижевници и фари-сеји довели к Исусу Он је дао одговор који садржи две важне појединости и који важи за свакога ко је ухваћен у замку греха. Он је рекао: »Ни ја те не осуђујем.« Али то није све што је рекао. Шта је још рекао? »Иди, и отселе више не грешите.« (Јован 8,11) Ту постоји савршена равнотежа.

Често када нађемо некога кога волимо у невољи, или у греху, кажемо: »Све је у реду; ја те не осуђујем.« А заборављамо онај други део.

Бог воли грешнике, али мрзи грех. Бог има опроштење за слабе, незреле хришћане који расту, а има и силу коју им даје да победе. Док учимо како да примимо ту силу у свој живот, Он наставља да хода са нама. Исус види човека крај базена (у бањи Витезди), и каже: »Више не грешите!« Постоји сила која нам стоји на располагању. Прихватање Исуса, љубав према Исусу и заједништво са Исусом носе у себи силу да се више не грешите. Исусова присутност је нешто што чини да је тешко грешити. Зато је потпуно неопходно да сваки грешник који грешити буде у стању да рачуна на Исусово трајно присуство.

Највећа потреба сваког младог човека који тежи да победи, али који има проблема, јер пада, промашује и грешити, јесте да зна да га неко воли. Једини који може надрасти своје грешке је онај који зна да је вољан и прихваћен док их чини. Да ли ће то водити дозвољавању греха? Не, јер једино овај однос љубави, ова трајна заједница са Исусом, води до победе.

Мир доноси ослобођење

Дуго сам сматрао да бих, када бих некако могао да победим своје грешке, грехе и промашаје, имао мир. Било је веома узбудљиво открити да бих, када имам мир, тек тада по први пут могао да почнем да побеђујем своје грешке, грехе и промашаје. Тек када из личног искуства знамо да нас Исус не осуђује, да нас прихвата такве какви смо, ми стичемо мир — а то је почетак промена у нашем животу.

Постоје четири текста који прочитани заједно показују ову истину о опроштењу, љубави и послушности на веома леп начин. Први се налази у

Матеју 18,21-22: »Тада приступи к њему Петар и рече: Господе! колико пута ако ми сагрешити брат мој да му опростим? до седам пута? Рече њему Исус: не велим ти до седам пута, него до седам пута седамдесет.«

Међу Јеврејима Христовог времена био је обичај да се прашта три пута. Петар је, с намером да буде великодушан, предложио да се опрости двоструко пута и још једном, да мера буде добра, долазећи тако до броја седам, »савршеног« броја. Али, Исусов одговор је открио да седам пута ни из далека није довољно. Треба праштати све до седамдесет пута седам. Шта то значи? Како то да разумемо? Да ли треба да водимо књигу и прашта-тамо тачно 490 пута? Не, Исус је желео да каже да наше праштање треба да буде неограничено.

Да ли би Бог тражио од нас да праштамо више од Њега? Одговор је очигледно одречан. Тако нас овај Исусов одговор учи да је Божје праштање неограничено.

Следећи текст се налази у Лука 17,3-5: »Ако ти сагрешити брат твој, накарај га; па ако се покаје, опрости му. И ако ти седам пута на дан сагрешити, и седам пута на дан дође к теби и рече: кајем се, опрости му. И рекоше апостоли Господу: даметни нам вере.«

Понекад је човек позван да изглађује несугласице међу људима. Једном ме је телефоном позвао један познаник који се узрујао зато што је суседов коњ прегазео неколико његових петунија. Моја прва реакција била је напорно уздржавање да се не насмејем! Али, онда сам казао: »Позови полицију!«

То је можда био несрећан одговор. Док сам размишљао о њему касније, сетио сам се овог текста у Луки. Требало је да кажем: »Ако суседов коњ протрчи кроз твоје петуније данас још шест пута, требало би ипак да му опростиш.«

Шта бисте ви рекли када би коњ вашег суседа прешао преко ваших петунија седам пута у једном дану и када би вам сусед по седми пут дошао и рекао: »Жао ми је?« Знате ли шта бих ја рекао: »Поправи то како је било! Закључај тог свог бедног коња!«

Међутим, главно обећање је да, ако нам је Исус рекао да опраштамо своје брату седам пута у истом дану, Бог неће учинити ништа мање. Бог не би тражио од нас да чинимо нешто што Он сам не би био спреман да учини. И овде поново видимо да је Божје праштање неограничено.

Колико је времена прошло откад сте дошли к Богу на крају дана у коме сте падали и доживели неуспех седам пута и заиста веровали да вам је опроштено? То је тешко поднети, зар не? Зато што људска бића не мисле на тај начин. То није људски; то је божански.

Када говорите о овој врсти праштања, увек постоји неко ко постаје нервозан и каже: »Убићете тако потребу за послушношћу. Увешћете злоупотребу слободе. Навешћете људе да изиграју Божју милост.« Овде ћемо додати трећи текст. Лука 7,40-43. Ради се о гозби у Симоновој кући. Марија улази, а њу је баш Симон навео на грех. Она помазује миром Исусове ноге и Симон је узнемирен. Дрзнуо се да осуди Марију као грешницу. У својим мислима он каже (стих 39): »Да је он пророк, знао би ко и каква га се жена дотиче: јер је грешница.«

Али, Исус зна његове мисли и каже: »Симоне! имам ти нешто казати.« И Исус прича једноставну причу коју само Симон разуме.

»Двојица беху дужни једном повериоцу, један беше дужан пет стотина динара а други педесет. А кад они не имадоше да му врате, поклони обојици. Кажи који ће га од њих двојице већма љубити.

А Симон одговарајући рече: мислим онај коме највише поклони.

А он му рече: право си судио.«

Тако закључујемо да, што нам се више прашта, више волимо. То је универзално начело које важи у сва времена.

А онда морамо да додамо још један текст. Јован 14,15: »Ако имате љубав к мени, заповести моје држите.« То значи да кад разумемо Божје праштање, налазимо да нас оно не води у злоупотребу слободе или јефтину милост; оно нас наводи на послушност.

Праштање, однос, послушност

Због наших људских ограничења тешко нам је да на прави начин прихватимо такво неограничено праштање. Само ако непрестано тражимо Исуса, ако Га све више упознајемо и имамо све више поверења у Њега, доживећемо оно што теоријски схватамо — Божју љубав и праштање. Када Га волимо, ми ћемо бити послушни, али иако растемо у љубави и поверењу и дружењу са Њим, ми се често извлачимо из Његових руку. Тада падамо, доживљавамо неуспехе и грешимо — па треба поново да дођемо к Њему кајући се чак седам пута у једном дану.

Тако је могуће да хришћанин који расте от-крије да има неки свесни грех, који се дуго јавља у његовом животу, а у исто време има и трајну заједницу са Исусом. То је закључак до кога долазимо на основу текстова из Писма које смо разматрали у овом поглављу.

Ученици су имали истовремено и заједницу са Богом и свесни грех у животу. Али кад дубље проучавате, доћи ћете до још једног закључка. Иако је могуће имати заједницу са Богом и у исто време грех у свом животу, пре или касније једно или друго ће се угасити.

Јуда је био оштроуман ученик. Брзо је разми-шљао и закључивао. И схватио је поруку. Разумео је ово начело, да ће се пре или касније уклонити из живота или грех или заједница са Исусом.

И зато је рекао: »Не желим да се уклони мој грех.« Тако је својевољно одбацио заједницу у корист греха.

Сада смо дошли до праве суштине у вези са грехом који се гаји, дрским и намерним грехом — оном врстом греха који пружа доказ да смо на опасном терену, изузетно опасном терену. Кад одлучимо да одбацимо своју заједницу са Исусом у корист греха, налазимо се у великој опасности.

Можда сте срели људе који не желе да постану сувише религиозни зато што се боје да ће њихов живот морати да се мења. Можда сте срели и религиозне људе који не желе да имају приснију заједницу са Христом зато што више не желе никакве даље промене у начину свог живота. Такав је био Јуда. Али остали ученици остали су са Исусом. Ништа није могло да их одвоји од Њега.

Познати пример који стоји насупрот Јуди јесте Јован, љубљени Исусов ученик. Јован је имао тако рђаве особине као Јуда. Међутим, Јован је био човек који је увек био ту; био је један од првих ученика који су пошли за Христом; био је ту да слуша Исуса како проповеда; био је ту да види чуда; налазио се у Врту, на Кајафином двору, крај крста и на гробу. Јован је био човек који је увек био ту, близу Исуса. Имао је тешкоћа са својим карактером. Придружио се свом брату захтевајући дозволу да призове огањ на самаријско село. Он, његов брат и његова мајка пошли су ка Христу да траже нарочито место у Његовом царству, да један брат буде Исусу са десне стране, а други са леве. Био је син грома. Али истрајао је у свом избору да остане са Исусом и показао на крају да, ако човек истраје у својој заједници са Исусом, пре или касније његов грех ће престати. Тако то делује. То је једини начин на који делује заједница са Христом.

Можемо да видимо Јована много година кас-није. Сада је једини који је преостао; сви остали ученици претрпели су мученичку смрт. Налази се на острву Патмос и пише Исусову поруку. Написао је

посланице у којима су изречени овакви позиви: »Љубазни! да љубимо један другога; јер је љубав од Бога... А који нема љубави не позна Бога; јер је Бог љубав.« (1. Јованова 4,7.8) Код Јована се догодила промена — био је преобраћен Божјом милошћу.

Можда су му пре тога у посету дошли неки од његових пријатеља из прошлих времена и казали: »Јоване, ти си се променио!«

Можда их је Јован погледао и рекао: »Ко, ја?« Зато што су промењени људи последњи који то увиђају и последњи који би се тиме хвалили, јер је Божја милост обавила свој посао.

Трајна заједница

Желео бих да вас подсетим да ћете се, ако из дана у дан будете настављали да упознајете Исуса као свог личног пријатеља, ако Он буде заузимао значајно место у вашем свакодневном животу, ако вас ништа не буде могло одвојити од Њега, придружити Јовану, љубљеном Христовом учени-ку, у преображају карактера који ће за вас бити ненаметљив и неприметан. Међутим, ваши прија-тељи ће то вероватно знати. И ма са каквим грехом да се борите, било да сте га свесни или не, било да га чините из навике или га гајите, или је неке друге врсте, он ће коначно ишчезнути.

Понекад смо нестрпљиви и покушавамо да постављамо рокове у хришћанском расту и побе-ди. Међутим боље би било да то не чинимо. То је Божји посао; то је дело Светога Духа. Ученици су били преображавани постепено, »најпре трава, па онда клас и потом зрно у класу«. И све док заједница са Христом траје, тај однос љубави има своју уграђену заштиту од злоупотребе слободе. Што је заједница са Исусом дубља, то више се удаљавамо од злоупотребе слободе и изигравања Божје милости. Захвалан сам данас за начин на који је Исус поступао са онима који су свесно грешили. То даје наду и утеху хришћанину који се бори и расте.

Иако је добро позната истина да се мењамо захваљујући трајној заједници са Христом, није толико познато како нам она даје главни кључ за разумевање праве послушности.

Ми се преображавамо милошћу, трајним дружењем са Христом — не својим сопственим борбама, одлукама и напорима у борби са грехом и ђаволом.

Дуго времена су у хришћанству многи заступали два противуречна веровања: с једне стране, да можемо држати Божје заповести, да можемо победити и надвладати грех; и с друге стране, да нам је потребна Божја **милост**, али да се од нас тражи да се добро потрудимо да будемо послушни.

Има неких данас који су толико разочарани у своју најбољу послушност, коју су могли показати својом сопственом снагом, да су одлучили да потпуно одбаце веровање у победу и надвладавање греха. Па ипак, то није оно што Писмо учи. Ученици су много пута грешили, доживљавали неуспехе и, видимо, падали. Али то није све! Трајном заједницом са Христом били су промење-ни у Његово обличје и постали су више него победници кроз Онога који их је љубио.

Иако је истина да нас Бог не прихвата на основу наше послушности, и иако је истина да је Његово праштање неограничено, то ни на који начин не умањује вредност истине да Бог на располагању има силу која нас може сачувати да не грешимо.

Радосна је вест схватити да се оправдавамо само вером и да можемо имати потпуно поверење да ће нас Бог увек прихватити само на основу онога што је Исус већ учинио у нашу корист. Радосна је вест сазнати да је Његово праштање неограничено и да има бескрајно стрпљење са нама док растемо у милости.

Међутим, могуће је ићи даље и прихватити истину да нам послушност, победа и савладавање греха стоје на располагању и да данас могу постати стварност у нашем животу. Радосна је вест сазнати да можемо бити послушни само вером, као што само вером добијамо опроштење. Павле је то изјавио пре много година у Колошанима 2,6: »Како

дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у њему.«

Разлози због којих се послушност јавља само вером

Сада бих желео укратко да наведем осам библијских разлога због којих послушност може да се јави само вером, а не нашим сопственим напорима.

1. Зато што Библија тако каже. Да ли је то довољно добар аргумент? У Римљанима 1,17. Павле каже: »Праведник ће од вере жив бити.« Ко су праведници? То су они који су прихватили Божју милост која их оправдава, зар не? И овде нам Библија каже да ће праведници, они који су оправдани, такође **живети** вером.

2. Послушност се може јавити једино вером због човекове природе. О томе смо расправљали у првом поглављу. Римљанима 5,19. каже да су многи постали грешници грехом једног човека. А Јован 3.

изјављује да уколико се наново не родимо не можемо видети царство небеско. Ако је тачно да је »сва наша правда као нечиста хаљина«, како нас подсећа Исаија 64,6. онда би послушност требало да произађе из потпуне зависности од друге силе. Не бисмо могли било шта да учинимо сами, због своје природе.

3. Послушност може да се јави само вером због природе предања. Као што смо проучавали у другом поглављу, предање значи одустајање од нас самих. (Римљанима 9 и 10) Ако смо одустали од своје сопствене способности, морамо се ослонити на силу некога другог. Немогуће је да се истовремено свим силама трудимо да будемо послушни и да одустанемо од тога да ћемо икад бити у стању да послушамо. Одустајање одриче сваку могућност да се свим силама трудимо да то постигнемо. Кад одустанемо или кад се предамо, ми се постављамо у став потпуне зависности од Бога.

4. Послушност се јавља само вером због чињенице да Бог жели да управља нама. Римљанима 6 говори о томе. На овом свету постоје две могућности за управу над нашим животом. Или Бог или сотона управља нашим животом. Нема средњег пута. Једина власт коју ми имамо јесте да изаберемо која ће од ове две силе управљати нама. Божја управа је управа љубави, и кад се предамо Његовом управљању пуном љубави, постаћемо послушни.

5. Послушност се може јавити само вером због природе покајања. Покајање није наше сопствено дело, већ дар. (Дела 5,31) Да ли знате класичну дефиницију покајања? Шта је покајање? То је жаљење због греха и одвраћање од њега. Тако ако је покајање дар, и ако је покајање жаљење због греха и одвраћање од њега, тада одвраћање од греха мора да је исто тако дар, зар не? То није нешто што ми постижемо; то је нешто што примамо.

6. Послушност долази у наш живот једино вером због чињенице да је послушност плод вере. Петнаесто поглавље Јовановог Јеванђеља представља Исусово учење по овом питању у коме је Он јасно казао да је послушност плод или род. Род је резултат нечега другог. Род нећете донети ако се свим силама трудите да донесете род — род се добија животном силом чокота. Ако смо повезани са Чокотом, ми **ћемо** спонтано и природно донети род.

7. Послушност се јавља једино вером због Исусовог моћног примера. Исус је чинио своја дела и живео свој живот силом која је била изнад Њега (Јован 14,10), а не силом која је била у Њему. Он није дошао на овај свет само да би умро за нас и платио казну за грех, већ и да би нам показао како да живимо у зависности од Више Силе. Исус је живео свој живот послушности једино вером и тако постао највећи аргумент у прилог истине да смо позвани да живимо као што је Он живео, кроз послушност вером.

8. Послушност може да се јави само вером због чињенице да нам се нуди одмор док живимо хришћанским животом, као и одмор од кривице због греха. Размотримо ову последњу тачку мало детаљније. Јеврејима 4,9 говори о томе: »Даклем је остављено још почивање народу Божјему.« (Запазимо да ово важи за Божји народ — за оне који су Га већ прихватили и постали Његова деца!)

Већина од нас зна како изгледа бити физички уморан. И већина од нас исто тако зна како изгледа бити духовно уморан. Хајде да то погледамо! Сви смо се ми у свакој генерацији борили са теретом светости. И понекад нема много раз-лике између терета светости и терета греха. Често нам се хришћански живот чини као пењање уз стрму планину са тешким теретом на леђима. Али, у Јеврејима 4 нуди се одмор Божјем народу.

Запазимо још неколико других текстова који говоре о одмору. Откривење 14,11. рецимо, у последњој вести тројице моћних анђела: »И неће имати мира (одмора) дан и ноћ који се поклањају звери и икони њезиној, и који примају жиг имена њезина.« Па, рећи ћете, ту је реч о коначном уништењу злих на крају, у огњеном језеру. Али, чекајте мало, овај текст не треба да се схвати само пророчки и историјски. Исус је рекао: »Ходите к мени... и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) Значи ако људи који се клањају звери и њеној икони немају мира (одмора) дан и ноћ, разлог за то је што не долазе Исусу, зар не?

Постоји још један стих у овом делу Откривења 14 који има веома занимљиво духовно значење. Стих 13: »И чух глас с неба где ми говори: напиши: благо мртвима који умиру у Господу отсад. Да, говори Дух, да почину (да се одморе) од трудов својих; јер дела њихова иду за њима.« Знаш да ово има везе са гробљем, гробовима и онима који умиру са вером и очекивањем другог Исусовог доласка. Међутим, погледајмо мало боље. И овде постоји духовно значење. »Благо мртвима који умиру у Господу.« Јесте ли икад чули за умирање себи кроз Христа? »Да почину од трудов својих« — »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.« И »дела њихова иду за њима«.

И Јеврејима 4 говори о одмору: »Јер који уђе у покој (одмор) његов, и он почива од дела својих, као и Бог од својих.« (стих 10). Када је Он починуо од својих дела? Приликом стварања, зар не? И тада је дао седми дан као споменик, знак, да нас подсећа на Његово стваралачко дело. Ми смо овде позвани у Јеврејима 4 да уђемо у одмор 7 дана. Чег је одмор знак? Посвећења. 2. Мојсијева 31,13. говори о томе. Језекиљ 20,12.20 говори о томе. 7 дан је знак Бога који посвећује свој народ. Истина о Божјем дану одмора и истина о одмору од наших сопствених напора да победимо су уско повезане.

Одмор за уморног грешника, одмор за уморног свеца

Постоје три врсте одмора о којима се говори у Јеврејима 4: одмор од напора да би нас Бог прихватио и опростио нам (стихови 2 и 3), одмор од напора да се савлада непријатељ (стихови 9 и 10) и одмор од напора да се стигне на небо или уђе у обећану земљу (стих 6). Могуће је прихватити одмор на једном нивоу, а не прихватити га на другом.

Многи прихватају Божји одмор у смислу своје наде у вечни живот и верују у Христово довршено дело у њихову корист. Али у исто време могуће је и даље водити борбу да би се живело хришћанским животом. Починете да осећате да ће вас, иако је прва рата плаћена, месечне рате уништити. И почињете да мислите да је тај дар спасења прилично скуп.

Позивам вас данас да уђете у Божји одмор, да престанете да својим сопственим делима покушавања да budete послушни и да побеђујете. Ако наставимо да тражимо лично пријатељство са Богом, Он ће нас повести у одмор који је симболисан одмором у 7 дан.

Како послушати

Покушаћу ово да изразим најједноставнијим могућим речима. Ако успоставите заједницу са Господом Исусом Христом и одржавате је од сада па све док Он поново не дође, Он ће учинити остало. То је најједноставнији одговор на питање како послушати. Филибљанима 1,6 каже: »Уздајући се у ово исто да ће онај који је почео добро дело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа.« Опростење је дар, спасење је дар и послушност је дар, а све то прима се путем трајног дружења и заједнице са Дародавцем.

Праву послушност може да разуме и искуси једино предани хришћанин. То није нека додатна самопомоћ, промена понашања или позитивно размишљање које нуди спољашњу промену онима који имају довољно јаку вољу да у томе успеју. Послушност само вером долази из срца и може се даровати једино ономе ко из дана у дан одржава везу са Исусом Христом.

Можете изабрати да одржавате ову заједницу са Богом из дана у дан и послушност познавања Исуса ће бити послушност која долази једино вером. То је радосна вест која говори о томе шта Бог жели да учини у нама и кроз нас да би прославио своје име пред светом и пред свемиром.

Хришћански раст. Од хришћанског новорођења до зрелости. Како се то збива?

Велика подела: они који познају Бога и они који Га не познају.

ПЕТИ КОРАК

Тек што смо се венчали па је било природно што сам горео од жеље да у свему угодим својој жени. Улагао сам доста напора и времена покушавајући да све урадим како треба да бих јој угодил. Чак сам се трудио да обављам и кућне послове. Али сам за чишћење пода употребио погрешно средство и зато потрошио доста времена да га обришем. Покушао сам да перем судове, али сам поломио неке од лепих тањира које смо добили као свадбени поклон. Чак сам пробао и да пеглам, али сам прогорео њену омиљену хаљину. Док сам спремао доручак, укључио сам тостер на тако дуго печење да не само што је хлеб поцрнео, него су прегорели и неки делови тостера. Своје време предвиђено за доручак завршио сам стружући угљенисане делове у судоперу. Покушао сам да пришијем неку дугмад, али сам ушио предњи део њене хаљине за задњи.

Она је и даље желела да разговара са мном. И даље је желела да проводи време дружећи се са мном. Али, имао сам толико тога да урадим. Стругао сам тостован хлеб, поправљао тостер и брисао средство са пода! Зато нисам имао времена да се упуштам у разговор са њом и да се дружим с њом.

Надам се да схватате да је ово све било упоређење! Могуће је бити толико преокупиран покушајима да

се учини нешто да би се неком угодило и при томе заборавити шта би томе некеме највише пријало. Можда би више волео да седимо и разговарамо са њим. Сви наши напори да некеме угодимо ће доживети слом ако покушавамо да урадимо нешто за шта нисмо способни. Па ипак, како често у свом односу са Исусом Христом поступамо исто као Галати којима је апостол Павле писао: »Тако ли сте неразумни? Почевши Духом, сад телом свршуете?« (Галатима 3,3) Како је лако поново се вратити на легалистички приступ хришћанству и открити у пракси, ако не и у теорији, да је дружење са Христом поново заузело задње седиште док ми радимо и боримо се да учинимо оно што је право, поново покушавајући да спасемо сами себе.

Легализам је концепт да се делима спасавамо и угађамо Богу.

Павле је стално морао да подсећа прве хришћане да ће дело које је Бог отпочео у њиховом животу Он довести до краја. (Филибљанима 1,6) Говорио им је: »Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у њему.« (Колошанима 2,6) »А праведник живеће од вере; ако ли отступи неће бити по вољи моје душе. А ми, браћо, нисмо од оних који одступају на погибао, него од оних који верују да спасу душе.« (Јеврејима 10,38. 39) »Гледајући на начелника вере и свршитеља Исуса.« (12,2)

Никада није довољно само отпочети своју заједницу са Христом. Није довољно једном прихватити Његову опраштајућу милост. Без трајног заједништва с Њиме почетно прихватање Христа неће никада бити довољно за спасење. За брак није само довољно рећи »Да«. Важно је венчати се, али остати у браку је исто тако важно. Размотримо неколико примера начела трајног односа којег је изнео сам Исус: »Ниједан није приправан за царство Божје који метне руку своју на плуг па се обзире натраг.« (Лука 9,62) »И што ће се безакоње умножити, охладнеће љубав многих. Али који претрпи до краја благо њему.« (Матеј 24,12.13) »Ако ви останете на мојој беседи, заиста ћете бити ученици моји.« (Јован 8,31)

Погледајмо петнаесто поглавље Јовановог Јеванђеља у коме се налази најпотпунија Исусова расправа о потреби за трајном заједницом с Њиме, о провођењу времена с Њиме у винограду.

Бити на чокоту

Исус каже: »Ја сам прави чокот, и отац је мој виноградар: сваку лозу на мени која не рађа отсећи ће је; и сваку која рађа род очистиће је да више рода роди. Ви сте већ очишћени речју коју вам говорих. Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете. Ја сам чокот а ви лозе: и који буде у мени и ја у њему он ће родити многи род; јер без мене не можете чинити ништа.«

(стихови 1-5)

У овом поређењу имамо најпре чокот, који представља Исуса. Он каже: »Ја сам **прави** чокот.« У старозаветним сликама и поређењима Израил је требало да буде чокот; али, испоставило се да су били неродна вињага, па се тако јавља нова примена, ново тумачење чокота, према Исусовим речима у овом поглављу. Требало је да Израил буде Божји народ, али један од њихових проблема је био у томе што су се осећали сигурним због своје повезаности са Израилском нацијом. Савремено упоређење би значило да они који чокотом сматрају Цркву мисле да све док њихова имена стоје уписана у црквене књиге могу бити сигурни у вечни живот. Али Исус је рекао: »Ја сам прави чокот.« Он овде говори о односу, повезаности и заједници с Њиме, а не само о припадању некој црквеној организацији.

Ове речи у Јован 15. Исус је изговорио непосредно после збивања у горњој соби. Исус и његови ученици били су на путу према Гетсиманском врту. Док су тако ишли, пролазили су поред неког винограда. Исус је показао на винову лозу која се могла видети на месечини и искористио је да поучи своје ученике овим упоређењем.

Јесте ли икада изблиза посматрали чокот у винограду? Да ли је он по вашем мишљењу леп? Не мислим у току лета, када су све лозе олистале. Мислим у току зиме, кад можете да видите само чокот. Ружан је! Изгледа као корен извађен из суве земље, зар не? Смеђе је боје, чворноват и изувичан, а изгледа као да неће никада поново оживети. Може да нас подсети на Онога за кога је било речено: »Изниче ... као корен из суве земље.« (Исаија 53,2) Исусова лепота била је више унутрашња него спољашња. Други стих такође каже да »га видесмо, и не беше ништа на очима, чега ради бисмо га пожелели« Његова лепота је произилазила изнутра, из Његове повезаности са Његовим Оцем, виноградаром из приче.

Очигледно да смо ми у причи лозе, а запањујуће је открити да лозе често изгледају лепше од чокота са својим зеленим лишћем у пролеће и лето, и својим живим бојама у јесен. Оно што се из чокота улива у лозе доноси им лепоту, којој очигледно сам Исус жели да допринесе код својих следбеника, док Он стоји у позадини.

Две врсте лоза

Запазимо да постоје две врсте лоза у овом упоређењу. Две врсте лоза које су »на чокоту«. Стих 2: »Сваку лозу на мени која не рађа рода отсећи ће је.« Да ли ово значи да је могуће да постоји лоза на Њему која не доноси род? Тако пише. Не пише: сваку лозу која се гради правом лозом или сваку лозу која је повезана са црквом; пише: »Сваку лозу на мени...«

Дакле, могуће је одржавати заједницу с Њиме и не доносити род, бар извесно време. Можда је Јуда био пример тога. Очигледно је да није доносио род и да је био одсечен. Очигледно је да се Јуда није никада потпуно предао Христу, али је имао предност, заједно са осталом једанаесторицом, да истерује ђаволе, да исцељује болесне и да подиже мртве Христовом силом. Могуће је да неко пос-тане хришћанин, да буде искрено обраћен, да буде на Чокоту, у Христу, али да не остане у том односу са Христом, да не доноси род и да буде одсечен. Кључна реч је бити у Њему. Није довољно придру-жити се Христу у почетку; морамо бити у Њему да бисмо доносили род. Ова прича такође говори о питању »једном спасен, заувек спасен«. Она показује да је могуће бити лоза, али бити одсечен.

Придружити се Чокоту, Исусу Христу, је почетак, али то је само почетак. Исто је тако важно бити у Њему. Шта то значи бити? Ако проучите у Писму значење речи **бити**, открићете њено једноставно значење »остати«. Кад се Исус приб-лижио Емаусу са двојицом ученика на дан васкрсења, био је позван да буде са њима — да остане код њих. У догађају са Закхејем Исус је рекао: »Данас ми ваља бити у твојој кући.« »Морам данас бити у твојој кући.«

Остајање на Чокоту не збива се аутоматски. Заједница са Чокотом, заједница са Христом, мора да се одржава. Ово упоређење пружа велики увид у разумевање питања божанске силе и људског напора у хришћанском животу. То је био Исусов закључак о томе како искористити нечију вољу и снагу воље у трајном хришћанском искуству. Ми треба да будемо у Њему и Он у нама. Ниједна лоза неће родити род ако је само повремено повезана са Чокотом. Повезаност мора бити дос-ледна. Лоза мора да буде на Чокоту.

Винова лоза рађа грожђем зато што је винова лоза, а никада у намери да то постане. Здрава лоза ће рађати здрав род, природно и спонтано. Ако имате здрав чокот и здраву лозу повезану са чокотом, имаћете и род.

Ако не желите род са неке лозе, можете је одвојити од чокота и не треба ништа друго да урадите да бисте спречили доношење рода. Род је нешто најспонтаније што се догађа правом чокоту и лозама. Ако желите грожђе, не покушавајте да направите грожђе одвојено од чокота! Неки су покушали. Направили су пластично грожђе, а неки пластични гроздови споља стварно изгледају прилично добро. Али ако сте икада покушали да загризете неко од тих зрна, мора да вас је веома разочарало.

Шта представља грожђе?

Шта представља грожђе? Филибљанима 1,11: »Напуњени плодова правде кроз Исуса Христа, на славу и хвалу Божју.« Запазимо пре свега да су плодови, плодови правде; друго, да су донесени кроз Исуса Христа; и треће, они су на славу и хвалу Божју. И наравно, Галатима 5,22.23. говори о родо-вима Духа: љубави, радости, миру, трпљењу итд.

Тако је, дакле, род праведност — а праведност је спонтана за лозу која је повезана са Правим Чокотом. То значи да се хришћанин никада напор-но не труди око праведности. Од њега се никада не тражи да то чини. Христос нам не каже да радимо напорно да бисмо родили род. Он нас позива да будемо у Њему. Тако је промишљени напор у хришћанском животу увек и једино усмерен на дружење са Исусом, на то да се остане на Чокоту. Није никад усмерен ка рађању родова праведности. Јер ако одржавамо везу са Чокотом, род ће се сигурно појавити.

Христос је крај свих покушаја да се роди род у одвојености од Чокота. Када увидимо у каквом смо стању, када увидимо потпуни промашај свих својих покушаја да донесемо родове одвојени од Њега, тада можемо доћи до признања, заједно са Павлом, да добро које покушавамо да учинимо не налазимо. (Римљанима 7,18) И тек тада ћемо открити шта значи бити стварно повезан са Чокотом. Само тада ћемо схватити своју потребу и предност своје повезаности с Њиме.

»Без мене не можете чинити ништа«

Неки се боје религије у којој не треба чинити ништа. Међутим, речи у Јовану 15,5. потекле су право са Исусових усана. Запазимо их са мало другачијим наглашавањем прве реченице: »Ја сам чокот а ви лозе.« Ја сам чокот. Ви нисте чокот. Ви сте лозе. И »без мене не можете чинити ништа«. Запазимо да, иако је ово речено негативно, може да се каже и позитивно, као у Филибљанима 4,13: »Све могу у Исусу Христу.« Са Њим можемо да остваримо све.

Величанствено, као што је величанствено спасење на небу, и сигурно као што је сигурна наша увереност

у вечни живот стоји истина да Исус може да испуни своју намеру и живи свој живот у нама одмах, чим Му се предамо. Тада ћемо родити многи род. Има наде за велику бербу, за приход, за резултате у Господњем винограду. Сам Бог је жељан да види резултате, да види бербу. Он је виноградар, велики виноградар, а виноградар се нада роду. Он не очекује да ће род бити никакав.

Не тако давно разговарао сам са једним својим суседом о довршеном Христовом делу на крсту и како су наше спасење и наш вечни живот осигурали захваљујући Исусовој жртви, и он ме упитао: »Каква је онда сврха посвећења? Шта се постиже живљењем хришћанског живота?«

Која је онда сврха рода? Он је »на славу и хвалу Божју«.

Матеј 5,16. каже: »Тако да се светли ваше видело пред људима, да виде ваша добра дела, и славе оца вашег који је на небесима.« Дакле, која је сврха рода? Род треба да прослави и ода част Богу и на тај начин открије Његову љубав другима. Ми имамо, на основу Исусовог учења, наду да ће доћи берба, род у Његовом винограду на славу Њему.

Како остати у њему

Како можете остати на Чокоту? Како можете задржати уску повезаност са Исусом Христом? Кад дођете до краја својих сопствених снага, кад схватите да сте неспособни да донесете род одвојени од Њега, и кад видите да без Њега не можете чинити ништа, шта онда чините? Шта значи бити у Христу, боравити у Христу и имати Христа у себи (»Христос у вама« из Колошанима 1,27)? Очигледно је да се ови изрази односе на веома блиску заједницу. О томе је реч. Христос овде каже: Останите у заједници која је отпочела када сте Ме први пут прихватили као своју једину наду. Останите у блиском дружењу са Мном.

Молим вас, немојте упасти у замку о којој смо раније говорили и мислити да је начин остајања у заједници са неким ваш труд да му угодите, да купите његову љубав својим делима. Дружење ствара дела, а не обрнуто. Дела нису начин да останемо у заједници са било ким.

Ми смо прво прихватили Исуса и повезали се са Чокотом, не својим покушајима да чинимо дела која би нас учинила достојним, већ прихватањем силног дара Његове милости. Међутим то не значи да са прихватањем Његове милости није повезан никакав напор, јер већина грешника схвата да је веома тешко одрећи се себе и доћи Христу. Али то је другачија врста труда од настојања да будемо праведни да би нас Бог прихватио. Напор је потребан за свакодневно признање да не можемо чинити ништа, а напор је потребан и у долажењу Христу и прихватању Његове милости.

Да ли вам је долажење Христу свакога дана било тешко? Често је то тако. Мораћете да признате да је Павле употребио праве речи кад је то

назвао борбом, »добром борбом вере«. (1. Тимо-тију 6,12) Није увек лако сачувати један део дана искључиво за лично одржавање везе са Богом. Није увек природно остати у вези с Њиме у току целог дана. Понекад је за то потребан прави напор.

У Јовану 13 Исус нам каже на шта треба да буде усмерен наш напор. Он никада не тражи од нас да радимо на томе да родимо род — већ нам каже да будемо у Њему. И ако изаберемо да будемо у Њему, немамо другог избора што се тиче рода. Род ће бити природна и спонтана последица остајања у Њему.

Исуса на првом месту прихватамо вером у Њега као у свог личног Спаситеља. Тако се успоставља заједница са Чокотом. Она се тако и наставља. Веома је важно схватити да Исус не ставља на нас одговорност за наша дела или за наше доношење родова. Иако је истина да треба да доносимо род, исто тако је истина да се то остварује једино вером у Њега. »Јер без мене не можете чинити ништа.« »Лоза не може родити род сама од себе ако не буде на чокоту.« Али ако буде на Чокоту, донеће много рода. Род је природан резултат остајања у Христу.

Потребно је време

Постоји још нешто у овом Исусовом упоређењу са виноградом што не желимо да пропустимо. А то је да се род не доноси преко ноћи. Мисао о чокоту, лозама и винограду показује да постоји раст и напредак; збива се мало по мало, а не одједном. Ниједан виноград није у стању да стално омогућује бербу. За род је потребно време.

Можда вам није баш много познато шта се све ради у винограду, али већина од нас вероватно је покушала некада нешто да пресади. Хајдемо у врт, уместо у виноград, да за тренутак уочимо ово начело раста! Моја жена једнога дана донела је кући једну биљку са пијаце. Неко је време сасвим добро напредовала у својој саксији, а онда ју је прерасла. Било је потребно, дакле, да је пресади-мо. Насумце сам изабрао место, не саветујући се са женом, и посадио биљку на одређеном месту.

Пошто сам је посадио на погрешном месту, морао сам да је ископам и поново пресадим. Али, мени се

није свиђало да она буде на том месту, па сам је ископао и поново пресадио. Биљка се мало уморила! Тек што се њено корење испреплело и сјединило са земљом, кад, ето, поново овог баш-тована који је поново ископава. Није била баш много весела — приметио сам следећег дана како јој је лишће клонуло. Док будете проучавали причу о винограду, мораћете да закључите како чак и када лоза само остане у вези са чокотом мора да постоји процес раста. То веома побуђује интересовање зато што је већина од нас свесна да се и поред нашег избора да останемо код Христа наша незрелост често показује и ми са болом схватамо да посао још није завршен. Такође код чокота и лозе запажамо да то није повезаност које час има, час нема, нити је то делимична зависност која оспособљава лозу да донесе род. Божји план није да се делимично ослонимо на Њега, а делимично на себе.

Сећамо се човека који је некада давно ишао путем носећи на леђима бreme. Наишао је други човек са коњем и кочијама. Коњ је изгледао стар и уморан, а кочије малене, па кад је човек са бременом на леђима био **позван** да се **попне**, задржао је бreme на својим леђима. Сматрао је да не би било поштено тражити од кочијаша и његовог коња да возе и њега и његово бreme!

Други човек је укрцавши се на брод на реци Мисисипи пошао на четвородневно путовање. Купио је карту и за њу дао сав свој новац. Знао је да нема још и за храну на броду, па је понео нешто двопека и сира да се храни на путу. У време сваког оброка, док су остали одлазили у трпезарију, он би се сакрио иза димњака и јео свој двопек и сир. После дан или два његов двопек и сир почели су да се кваре и он је забринут мислио да ће ускоро умрети од глади. Тада су га открили у његовом скровишту и казали му: »Шта је са тобом, човече? Кад си купио своју карту, платио си и за све своје оброке. Хајде, дођи, и једи са нама!«

Ми прихватимо Божју милост и кажемо: »То је дивно. Побринуо се да ме вечно спасе на небу. А сада морам да носим своје сопствено бreme«. И тако мењамо бreme греха за бreme светости док се боримо да родимо род својом сопственом сна-гом. Исус нас је позвао на вечеру свадбе јагњетове да бисмо се дружили с Њиме, а ми мислимо да треба да понесемо своју храну. Ми прихватимо Његово моћно Јеванђеље као дар и усхићени смо њиме, али усхићења нестаје јер не увиђамо да ходајући и дружећи се с Њиме треба да поступамо на исти начин и истим средствима као када смо први пут дошли к Њему — све само вером. Стално желимо нешто да додамо томе, **па** тако дозвољавање Њему да узме наше бreme, наше грехе и наше неуспехе постаје за нас болан процес. Не дозвољавамо Му да нам подари силу за послушност која нам толико недостаје. Не схватамо да Он жели да нам пружи победу и надвладавање греха као **дарове**.

Исус је наш пример

Постоји још једна поука коју можемо да научимо из приче о винограду, а то је чињеница да нам је Исус пример у потреби да останемо на Чокоту. Да ли сте знали да је виновој лози потребна потпора? Лозе не могу стајати саме, већ морају да се подупру колцем или жицом. Исус је рекао да је Он чокот и да Његова потпора долази од Његовог Оца који је виноградар. У току свог живота на Земљи Исус је постао највећи пример како се може остати у Богу и зависити од Њега путем личног дружења и одржавања заједнице. У Писму нам се каже да је Он врло рано устајао и одлазио сам у природу одвајајући време за одржавање везе са својим Оцем. Често је проводио читаве ноћи на молитви.

Замисао да се проведе читаву ноћ на молитви може неке изгледати прилично страшна. Али Исус то не тражи. Од Његових ученика се то није захтевало. Међутим, питајте се када сте последњи пут провели петнаест минута или пола сата одго-варајући на Исусов нежни позив да будете са Њим и лично се дружите?

Видим како два човека иду заједно према Емаусу. (Лука 24) Неки Странац им се придружује. Срца им горе док им Он успут говори. Већ је касно кад стижу до своје куће, па кажу Странцу: »Остани код нас! Касно је. Остани у нашој кући!« Одговорили су Исусу и пре него што су схватили ко је био тај Странац. Пријатељу, већ је касно! Сви знаци нам говоре да је веома касно. Напољу се и даље смрква. Увек је било мрачно, али сада је још мрачније. Зар нећеш да се придружиш овој двојници ученика који су одлучили да позову Исуса да остане код њих? Зар им се нећеш придружити и рећи Му: »Дођи и остани у мојој кући!«

Долазак бербе

Ако стално будемо у Христу и ако наша заједница са Христом буде трајна, ако Му стално будемо дозвољавали да обавља своје дело у нашем животу, ако стално тежимо за дружењем и одржавањем заједнице са Њим, можемо са радосћу очекивати време бербе. Време бербе ће доћи у нашем животу ако будемо били у Њему. Ако Његово дело траје у нама, родови Духа ће се развијати до зрелости.

Дружио сам се са пријатељем који је имао девојчицу од 3 или 4 године и много путовао. Једнога дана вратио се кући са пута, и кад је ушао у кућу, његова девојчица која га није видела неколико дана, потрчала му је у сусрет са речима: »Тата, погледај! Научила сам да пишем.« У руци је држала таблицу за писање по којој су биле збркане линије; прави хаос од шкработина.

Као и сваки добар отац рекао је: »Свакако, научила си да пишеш. Зар то није дивно? То је стварно добро!«

Толико није марио за њено писање да су јој очи и уста остали широм отворени кад је рекла: »Па шта ту пише, тата?«

Тада се он ознојио и охладио. Није знао шта да јој каже. Оклевао је тренутак, два, и тада му је синило, а мора да му је синило мудрошћу одозго. Сео је и рекао: »Ево, душо, рећи ћу ти шта ту пише. Овде пише да си ти мала девојчица која

заиста жели да научи да пише. Пише да се ти стварно трудиш да то научиш. Исто тако пише да си ти мала девојчица која расте и која ће једног дана лепо писати.«

А она га је погледала и рекла: »Зар све то пише ту, тата?«

»Да.«

И ја се, као хришћанин који расте, борим и производим своју послушност, која уопште није права послушност. Више је налик жврљотинама и невештим шарама. А онда износим ту своју послушност пред Бога и кажем: »Погледај! Научио сам како да будем послушан!«

И мом добром небеском Оцу не преостаје ништа друго до да ми са љубављу каже: »Да ли знаш шта ми говоре твоји напори? Говоре ми да си прави хришћанин, да ти је заиста стало. Говоре ми да растеш и да ћеш једнога дана знати оно право!«

И тако можемо очекивати време зрелости, тренутак бербе у свом животу, а можемо исто тако очекивати и време бербе за читав свет. Бог је у стању да доврши оно што је отпочео у нашем животу. Све док будемо били са Њим, немамо чега да се бојимо.

Данас има на милионе људи који верују у други Христов долазак. Постојало је време у прошлости када су они који су држали предавања о другом Христовом доласку били оптуживани за узнемиравање јавности својим најављивањем скоре несреће и називани пророцима пропасти. А данас чак и научници и државници, који прате и размишљају о догађајима у свету, предсказују непосредну катастрофу. **Чак** и светске вође схватају да се **наш** свет брзо приближава своме крају и да су немоћни да га спрече.

Пре доста година мој отац и стриц држали су предавања у једном граду. Мој стриц управо је почео да говори једне вечери, кад је неки човек изненада устао из предњих редова. Окренуо се и почео да виче пред окупљенима: »Немојте веровати ништа од онога што вам говоре ови људи! Они су само пар букача који најављују несрећу и дошли су у град да вас обману. Говоре о крају света, а то се неће никада догодити. Све остаје исто као што је увек било и као што ће увек бити.« Затим се окренуо према моме стрицу и рекао: »Не можеш ми навести ни један једини доказ да ће се то догодити!«

А мој стриц је рекао: »Да, могу! Ти си послед-њи доказ којег видим.«

Човек је упитао: »Како то мислиш?« Мој стриц је отворио Библију и прочитао текст из 2. Петрове посланице 3,3,4: »И ово знајте најпре да ће у последње дане доћи ругачи који ће живети по својим жељама, и говорити: где је обећање доласка његова? Јер откако оци помреше све стоји тако од почетка створења.«

И човек се стровалио на своју столицу. Господ је дао праву реч у право време.

Бог не отпочиње нешто да би то затим оставио недовршено. Када нешто отпочне, Он од почетка види крај. Чак пошто је напустио гроб у јутро васкрсења, Исус се задржао да сложи одећу у којој је био сахрањен и уредно је остави; завршио је са њом; она му више није била потребна. Колико је онда сигурније да ће довршити велики план спасења и обновљења. Он је у стању да учини много више, а не само да нам надокнади то што смо рођени на овом грешном свету. Зар нисте захвални што је у стању да оствари свој план спасења, да га изведе до краја, што ће бити тек почетак вечности? Ништа Га не може од тога одвратити.

Други долазак: добра или лоша вест?

О чему обично размишљате док читате или слушате о другом Христовом доласку? Да ли вам он изгледа као добра или лоша вест? Јесте ли узбуђени? или преплашени? Пресудно питање је: Да ли ћете ви бити спремни? »О«, можда ћете рећи, »сувише сам далеко од тога. Никад нећу успети. Нема никаквих могућности за мене.«

Због тога бих желео да вам наведем текст који улива наду свакоме, јер говори о томе како можемо бити спремни за Христов долазак. Ефесцима 2,13: »А сад у Христу Исусу, ви који сте негда били далеко, близу постадосте крвљу Христовом.« Да ли осећате да сте још далеко? Пос-редством Исусове крви,

Његовим помирењем и жртвом на крсту, доведени сте близу. И то је добра вест, зар не? Спасење није нешто што зарађујемо; то је нешто што примамо као дар. И можемо га примати изнова сваког дана.

Јесте ли спасени? Можете ли са сигурношћу знати да ли сте сада спасени? Да, међутим, зависи и шта под тим подразумевате. Постоје три грчке речи за спасење. Једна се односи на питање: »Јесам ли прихватио Исусову смрт за цело човечанство?« Друга: »Јесам ли сада у спасоносној заједници са Исусом?« И трећа: »Хоћу ли бити спасен у неком времену у будућности?«

Дозволите ми да вам поставим питање: Јесте ли прихватили Исусову смрт за цело човечанство? Онда сте спасени у том смислу. Јесте ли сада у спасоносној заједници са Исусом Христом? Да ли одржавате везу с Њиме? Да ли сте данас разговарали са Њим? Да ли сте насамом провели време са Њим? Требало би да сте у стању да одговорите на ова питања. И затим не треба да бринемо да ли ћемо или нећемо бити спасени у неко будуће време. Не можемо са сигурношћу предсказати шта ћемо одлучити у међувремену. Али можемо знати да смо данас спасени. И можемо данас да наставимо да изабирамо Бога. То је велика ствар. Јесте ли прихватили Исуса и Његову крв данас, што ће вас повести ближе небу? Данас можете начинити тај избор.

И ако и даље будете тако изабирали, можете очекивати с радошћу крај греха, све до времена када ће Исус поново доћи по свој народ.

Познавати Бога = вечни живот

Исус је изјавио у Јован 17,3: »А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Исуса Христа.« Целокупна основа хришћанског живота јесте познавање Бога. То је начин на који прихватамо Његово спасење, Његово опроштење, Његову силу. А познавање или непознавање Бога на крају постаје веома судбоносно. Запазимо како се то збива.

Кад Исус буде поново дошао, постојаће само две групе људи. Оне се у Писму увек називају различитим именима — добри и зли, праведни и грешни, овце и јарци, праведни и неправедни, пшеница и кукољ, мудри и луди, врући и хладни итд. Исусов поновни долазак показује да постоје само две групе.

У првом поглављу проучавали смо причу о свадби записану у Матеј 25. Било је пет мудрих девојака и пет лудих. И Исус нам је пружио увид у чињеницу која одређује и прави разлику између ових двеју група. Кад су луде девојке дошле да траже пријем на свадбену гозбу, зачуле су одговор: »Не познајем вас!« У Матеј 7 описана је иста подела. Стихови 22 и 23: »Многи ће рећи мени у онај дан: Господе! Господе! нисмо ли у име твоје пророковали, и твојим именом ђаволе изгонили, и твојим именом чудеса многа творили? И тада ћу им ја казати: никад вас нисам знао; идите од мене који чините безаконје.«

Из овог текста можемо видети да ће постојати само две групе људи на самом крају — они који познају Бога и они који Га не познају. Неће постојати ниједна друга могућност опстанка.

Међутим, хајде да додамо још један текст који се налази у Откривењу 3. Прва три поглавља књиге Откривења говоре о седам цркава. Поглавље 3, стих 13 и даље, описује последњу од ових седам цркава у историји Божје деце све до пред сам Исусов долазак. Последња црква је позната као Лаодикија. »Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама. И анђелу Лаодикијске цркве напиши: тако говори Амин, сведок верни и истинити, поче-так створења Божјега.« Ко то говори? То је сам Исус.

И не заборавимо да је Откривење Исусова књига. Јеванђеља пишу о Исусу, али она нису Исусове књиге. Међутим, Откривење је једина књига која почиње са »Откривење Исуса Христа, које ... посла по анђелу својему слуги својему Јовану.« Од свих библијских књига Откривење је Исусова књига на јединствен начин. Зато за њу треба највише да се занимају они који се занимају за Исуса.

Затим следи опис цркве познате под именом Лаодикија. Стих 15: »Знам твоја дела да ниси ни студен ни врућ. О да си студен или врућ!« Чекајте мало! Ово је запањујућа мисао. Да ли би Бог више волео да људи буду хладни него млади? Тако пише. Стих 16: »Тако, будући млад, и ниси ни студен ни врућ, избљубаћу те из уста својих.« Другим речима Богу је мука од младих људи! »Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем; а не знаш да си ти несрећан, и невољан, и сиромах, и слеп, и го.« (стих 17) Ето, то је опис Лаодикије, млаке цркве.

Шта значи млад?

Ако је Лаодикија позната по томе што је млада, шта мислите који проценат људи треба да буде млад? Већина треба да буде млада, ако је цела Црква позната по томе што је млада, је ли тако? То је логично. Када кажемо да је нека земља демократска, шта под тим подразумевамо? Под тим подразумевамо да већина људи у тој земљи верује у демократски облик владавине. Тако бар 51% људи у Лаодикији треба да буде млад. И то је прилично тешка изјава, зар не? То значи да ће Црква све до времена непосредно

пред Исусов долазак имати доста млаких људи у својој средини.

Ако је већина људи у Цркви млака, могли бисте очекивати да имате и неке млаке ђаконе, зар не? Могли бисте да очекујете и неке млаке свештенике. Хоћу па кажем.

млаки су склони да у црквене службе уводе неке од својих, зар не? Млакост ће прожимати све, јер је већина људи у Лаодикијској цркви млака.

То нас доводи до другог питања. Шта значи млак? Шта некога чини млаким? Понекад корис-тим једно старо упоређење које има везе са судопером у кухињи — мала лекција из домаћин-ства. На судопери постоји само једна славина са завртњем на левој страни за топлу воду и завртњем на десној за хладну. Ако хоћете млаку воду, шта треба да радите? Окренете једнако хладну и топлу и добијете млаку воду.

Ово упоређење можда неће помоћи потпуно, јер би било смешно мислити да је Лаодикејац онај који је хладан с десне стране, а топао с леве. Међутим, помаже нам да схватимо да је млакост нека врста мешавине топлог и хладног.

Ако дозволимо да Писмо само себе тумачи, открићемо шта је то што некога чини млаким. Прочитајте за себе тринаесто поглавље Матејевог Јеванђеља, где је Исус веома јасно казао да је проблем људи у дане док је Он био на Земљи био тај што су споља били топли, а изнутра хладни. То је оно што некога чини млаким. Исус је рекао: »Ви људи сте као окречени гробови које и сами кречите сваког пролећа. Споља лепо изгледате, али изнутра сте пуни мртвачких костију.« Другим речима, они су били искварени изнутра. То је био прилично оштар речник, зар не? Исус је отишао толико далеко да их је у Матеј 23. назвао: »Змије, породи аспидини!« (стих 33) Па ипак, док је ово изговарао, говорио им је са сузама у гласу.

У истом поглављу рекао је: »Лицемери, што чистите споља чашу и зделу а изнутра су пуне грабежа и неправде... очисти најпре изнутра чашу и зделу да буду и споља чисте.« Ако је унутрашњост у реду и спољашњост ће обично исто тако бити у реду. Могуће је, међутим, да спољашњост добро изледа, а да унутрашњост ипак буде исква-рена. Човек може споља изгледати добро, чинити исправне потезе, понашати се како треба и бити напросто исправна и морална особа. Моралност пре свега има везе са спољашњом усклађеношћу са законима, правилима и одредбама. Морална особа поштује обичаје свога друштва споља, али изнутра може бити сасвим супротно. Тако је млака особа она која чини све како треба, али из погрешних разлога.

Већина људи у Цркви су људи који ће све до пред Исусов долазак пазити на спољашњост. Они покушавају да чине оно што је споља исправно, покушавајући да делима покажу праведност. Они не познају Бога, па ипак покушавају да живе као Његова деца. Жалосна је чињеница да Лаодикија уопште не зна у каквом се стању налази. Она не зна. Она је »несрећна, невољна, сиромашна и слепа и гола«, а то не зна.

Али, чекајте тренутак! Када Исус заиста по-ново дође, колико ће група људи тада бити? Већ смо запазили да ће бити само две групе људи када Исус буде поново дошао. Ко су те две групе? То су топли и хладни. Када Исус буде поново дошао, носећи своју плату са собом, постојаће само две групе људи. Неће бити млаке плате за млаке. Неће бити млаког огњеног језера за млаке. Нема мла-ког неба за млаке. Тако, ако постоје само две групе људи када се Исус буде вратио, следеће би питање било: Шта ће се догодити са великом групом млаких људи? Они нестају. Куда су то они сврстани? Они ће постати или топли или хладни. То значи да од времена Лаодикије, последње од седам цркава из Откривења, до времена када ће Исус доћи, постоји период када ће људи кренути на једну или на другу страну. Збива се велика подела међу њима и више нико не остаје млак.

Знак Христовог доласка

Разлог што сам заинтересован за овај предмет је тај што верујем да се ова велика подела збива већ неколико година и свакога дана постаје све израженија. Верујем да је то највећи појединачни знак да је Исусов долазак непосредно пред нама, доказ што ће непосредно пред Исусов долазак људи бити сврстани у две групе, само две групе, топле и хладне.

Имајући то на уму, прочитајмо Откривење 3,18.19. Овде је дат савет људима који су у Лаодикији и који су млаки. »Светујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота голотиње твоје; и масти очињом помажи очи своје да видиш. Ја које год љубим оне и карам и поучавам; постарај се дакле, и покај се.«

Поделитемо ову поруку млакима на два дела, да бисмо је боље разумели. Први део су стихови **15-17**. То је **укор** Лаодикији. Знаш твоја дела и да ниси ни студен ни врућ. Волео бих да си или студен или врућ. Али ти кажеш да си богат, да си се обогатио и да ти ништа није потребно, а не знаш да си несрећан и невољан и сиромашан и слеп и го. То је укор Лаодикији.

Постоји нешто величанствено у вези са Божјим стрпљењем према Његовој цркви. Пријатно је знати да

чак и Лаодикија, млака заједница, може бити Његова црква. Мора да је Бог веома стрпљив. Он никада не укорава људе не пружајући им помоћ. Тако је други део поруке овим Лаодикејцима савет. »Светујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се обучеш...; и масти очињом помажи очи своје да видиш.« Тако је други део, стих 18, савет Лаодикејцима. Први део је укор, а други део је савет. Одвојићемо тренутак да видимо шта све садржи овај савет. Они који су проучавали симболе из Откривења кажу нам да злато представља веру и љубав. А бела хаљина — шта је то? То је Христова праведност. А маст очиња означава духовну разборитост, проницљивост — која долази од Светога Духа. Тако савет Лаодикејцима, млаким људима, каже да им је потребна Христова праведност кроз веру, која доноси љубав и која се остварује кроз Светога Духа. Савет Лаодикејцима је њихова потреба за Христовом праведношћу кроз веру, а вера долази једино кроз свакодневну, личну заједницу са Исусом.

Резултати савета

Шта ће произвести овај савет Верног Сведока? Он ће навести трећу групу, млаку групу, да нестане, да постане или врућа или хладна.

Сада је лако видети да би укор могао да изазове неку поделу. Човек може да устане и упути непосредан укор, да виче гласно и не штеди, да људе оштро изгрди због њихових греха и подели цркве на пола. Али, једно је сигурно — оживљавање се никад не догађа на основу споља-шњих појединости. Никада! Спољашња промена може да се назове преображајем, али преображај није ни од какве користи уколико му не претходи оживљавање. Оживљавање је оно што доноси прави преображај, јер је оживљавање повезано са срцем и унутрашњим духовним животом.

Тако овде треба веома пажљиво подвући да сваком приликом кад имамо **право** духовно оживљавање, оно ће бити засновано на Христовој праведности, вери, љубави и Светоме Духу и личној заједници са Исусом. Откривење 3 показује да је ова порука велики разлог поделе: она чини да се људи сврстају или у једну или у другу групу — међу вруће или хладне. Шта је то у поруци о Христовој праведности кроз веру и у потреби за заједницом са Христом што чини да људи крену на једну или на другу страну?

Постоји само један одговор. Лаодикејци, млаки људи, навикли су да своју сигурност налазе у нечем другом, а не у Христовој праведности, вери, љубави и Светоме Духу. Они налазе своју сигурност у спољашњим делима која чине. Јаки људи могу наћи сигурност у ономе што споља могу да покажу, јер јаки људи могу, споља гледано, да живе добрим моралним животом. Они кажу: »Не-мојте ми досађивати Христовом праведношћу кроз веру и мојом потребом за личном заједницом са Богом да бих примио Његову веру и љубав! Ја живим добрим моралним животом. Боже, Ти се брине да се Твоје планете не сударе и помози пијаницама у благу, проституткама и лоповима. А ја? Ја се сам сасвим добро сналазим, хвала на питању.«

То је проблем Лаодикејца, млаке особе. То је био проблем оних који су пазили само на своју спољашњост у Исусове дане. Када је Исус дошао и почео да говори о Богу, вери, љубави и предању, то је била претња њиховој сигурности. То је затресло и пољуљало тло на коме су стајали. Особа која сматра да ће једнога дана обезбедити небо зато што живи добрим животом, не може да остане иста кад чује да се Христова праведност истиче као наша једина нада. Или ће радосно дочекати ову вест као добру поруку и ступити вером у заједницу са Христом, прихватајући свакодневно Његову праведност и љубав, или ће све то одбацити и рећи: »Не, хвала, нисам заинтересован!« То је тајна коју је тешко објаснити.

Куда год да је Исус ишао, људи нису остајали исти. Где год се Исус уздиже, ту је или оживљавање или побуна. Куда год је апостол Павле ишао, решен да не зна за ништа друго осим за Исуса и то распетог, људи су се сврставали или на једну или на другу страну. Или су га с добродошлицом поздрављали у својим синагогама, или су га истеривали из града. Није могуће седети на две столице у Исусовом присуству.

Ето, то је оно што наводи велику средњу групу да нестане непосредно пре него што се Исус врати на Земљу! У време Његовог доласка постојаће само две групе. Ово истицање Христове праведности једино кроз веру стално расте и ништа је не може зауставити. То је последња порука непосредно пре него што се Исус врати и она изазива последње догађаје непосредно пре него што Он поново дође. Можемо да се радујемо када видимо да се ово збива, јер нам то говори да је Исусов долазак веома, веома близу.

Велика подела

Ова велика подела се збива управо сада. Она се збива у свакој цркви, збива се у свету уопштено. Исус је рекао: »Нисам дошао да донесем на Земљу мир него мач.« (Матеј 10,34) Он говори о рођацима

који ће на крају устати једни против других. И то се исто тако види данас. Годинама су двоје могли да живе заједно као муж и жена под истим кровом и да се веома лепо слажу, зато што су обоје били млаки. Али, пошто млаки људи нестају непосредно пред Исусов долазак, једни постају врући, а други хладни. А шта се тада збива у дому? Долази до неслагања, зар не?

Да ли сте знали да је стопа развода бракова у развијеним западним земљама негде око 53% од броја склопљених бракова? Да ли сте знали да је у тим земљама и стопа развода међу религиозним људима у основи иста? Није некада тако било, уопште није! Тако имамо све врсте последица док сврставање на једну или другу страну пролази кроз само средиште породица, кроз сам центар цркава. Људи иду на једну или на другу страну и то се збива веома брзо.

Усуђујем се да кажем да свако од нас данас зна којим путем се управо сада креће. Како то можемо знати? Као што смо запазили, то се одређује на основу познавања или непознавања Бога. Могли бисмо то свести на само једно питање: Да ли познајеш Исуса ка свог личног пријатеља? Проводиш ли насамо своје време са Њим, настављајући да прихваташ Његову спасоносну милост? То је судбоносно питање. Можда пролазиш кроз стварне, очајничке бор-бе, али ако познајеш Исуса на основу свакодневног дружења, наћи ћеш се на победничкој страни. Иако се може догодити да ми понекад изгубимо битку, наш Бог је већ добио рат. Ако сте прочитали крај Библије, знате да ћемо сигурно победити!

Јован 17,3- саопштава нам то јасно: »А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Исуса Христа.« Познавањем Исуса примамо спасење и настављамо до краја који је тек почетак!